

Abieluleht

№ 33.

Pühapäeval, 27. septembril 1931.

I aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2 6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kõnet. kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6. Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-
saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud
kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja
tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitali-
tused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist
Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Uksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:

Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s.
ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter.
Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse
numbris kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:

1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt.
6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga
saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi
muutmine 25 senti.

Kahekesi läbi elu...

Ahjus pragisevad halud...

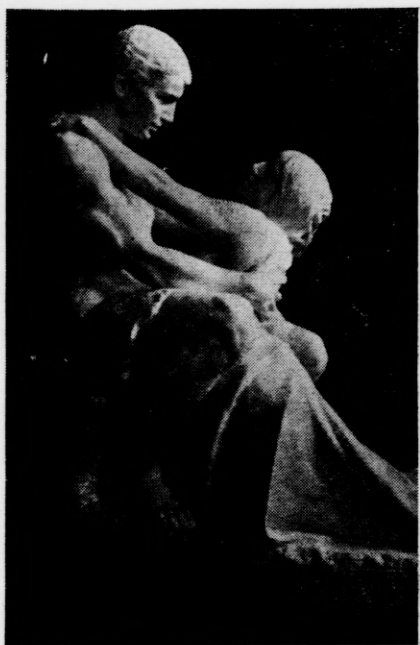
Ahjus pragisevad halud —
akna taga tuulehulv,
hinges ärkand vaiksed valud,
• muremõtteline kulm...

Sügis jälle... päevi minnes...
lapselõlve kevade
viinud ajad... toonud õue,
toonud hinge sügise...

Koduteedel sügis kulda...
puistab leina, närbumist.
Päev nii hall, nii hall, nii tume,
meel nii kurblik murelik...

Ahjus pragisevad halud —
akna taga tuulehulv,
hinges ärkand vaiksed valud,
muremõtteline kulm...

MALL, MARDIK.

Prof. Stepan Sinding —!
Siegfried ja Brunhilde.

Ons moodne naine naiselik?

Tihti peale kuuleme ütelt, et moodne naine olevat mehes-
tunud, kaotanud kõik oma võlu
ja naiselikkuse. Ent, on's see
nii?

Ei. Vaid hoopis vastupidi.
Kaasaegse moodsa naise juures
on just see tähelepanuväär-
seim, et ta on jäänud naiseli-
kuks. Kaasaegne naine, kes
harrastab sporti, juhib autot,
lendab, kannab lühikesi juuk-
seid, suitsetab; vaatamata sel-
lele, et ta evib mehega ühe-
sugused õigused, et täidab me-
he ametikohuseid, vaatamata
kõigile sellele, on ta jäänud
täiesti naiselikuks. Nimetada
kaesoleva aja naist ebanaiseli-
kuks, ja teda siis, vastavalt
oma isiklisele seisukohale, sel-
le järele laita või kiita, pole
sugugi kohane, pigemini isegi
ülekohus. Veel enamgi võib
öelda naise kasuks, võib isegi
tõendada, et naiste emansipa-
tsiooni alul, suffražettide õitse-
ajal, oli mittenaiselikke naisi
kaugelt rohkem, kui nüüdis-
ajal.

Tol ajal peeti austavaks, et
naine, kes väljus oma sugu-
õdede juriidiliste õiguste eest,
loobus esmajoonelise üsna
põhjalikult kõigist õrnemsoo
iseloomulikest tunnuseist.

Tihti peale leiame praegu hu-
moristlikkude aegkirjade-aeg-

lehtede veergudel tüübilise va-
napiiga karrikatuuri. Elavana
võime seda haruldast „ilu“
nautida veel vahest harva mõ-
nes pöörases komöödias. Ent
tol ajal, suffražettide õitsengul,
võis selliseid „iludusi“ lugema-
tuks eksemplares kohata iga-
päises reaalelus, kes uhkelt
kandsid oma ninul prille; sest
nad olid ju naisõiguste eest
võitlejad!..

Praegu võime aga kõnelda
veel ainult „moodsast emansi-
peerunud“ naisest, kui tahame
toda aegunud nimetust mine-
vikust uuesti tarvitada. Kaas-
aegne naine võib seista juhti-
val kohal hoolekandes, võib ol-
la akadeemik, käsitöölaine,
kantselei-ametnik, lendur jne.,
— ent kõikjal leiame eest naise,
kes ülekõige hoolitseb oma vä-
limuse eest, tahab väljendada
oma naiselikkust lahkust, ja —
talle ei ole see sugugi tähtsu-
setu, millise mulje ta jätab me-
hele... Nii kaua, kui naine on
võluv veel, ei saa meie talle te-
ha ühtegi etteheidet ebanaise-
likkuses. Kuid igakord ei tule
siin mitte esiplaanile naise ilu.
On ju ka naisi, kes ei ole sugu-
gi ilusad, kuid kes siiski aval-
davad külgetõmbavat mõju
oma lahkuse, emalikkuse ja nii
salapäraselt neist hoovava hea-
südamlikkusega. Too meeldi-

vus ei ole sõltuv aastaist, isegi
naise vanadus on talle mõjutu...
Ja ta talitab ka siin õieti, oma
naiselikkuse kohaselt, sest kes
saaks pidada korratut, hooletu
välimusega naist meeldivaks?!

Moodsad naised ja neiud, ol-
les tegevuses oma ametialadel,
harrastavad oma keha eest
hoolitsemise kultust täiel mää-
ral — mis on ju ometi selgeks
tunnistuseks, et neil pole vähe-
matki kavatsust, loobuda oma
naiselikest algomadusist. Kuigi
naised enamalt jaolt kannavad
lühikesi juukseid, hoolitseb
siiski mõni kaasaegne tütarlaps
nende eest palju rohkem, kui
seda tegid naised mõni aasta-
kümne tagasi pikkade juukse-
patside eest! Sassis peaga tüd-
rukuid pole meil näha ümber
jooksmas, küll aga võis seda
näha varem ajal. Meie ajal
pannakse samuti suurt rõhku
rõivastuse maitserikkusele.

Ent, kas sellised püüded on
ebanaiselikud? Kas peegeldub
neis naiselikkuse puudus? Eba-
naiselikeks ei saa neid küll
keegi tunnistada. Kaasaegne
moodne naine läheb vahel isegi
liig kaugele, püüdes oma ligi-
tõmbavuse joont võimalikult
kaua säilitada. On muidugi ju
vägagi kena, kui kaasaegsel
naisel on pikem noorus, kuid
naisel peaks jatkuma maitset
ka selleks, et teada, mil ta
peab loobuma rõivastumast
liig tütarlapselikult ja tagaaja-
mast keha saledat joont. Ent
naiseliku naise omadusis-
se kuulub ka — saada õigel ajal
mõjurikkaks matroonaks, kelle
hea, hõbejuukseline nägu aval-
dab vast paremat mõju, kui
kunstlikud punahuuled ja
blond-lokid.

Sõltumata sellest, millist
ametit naine peab, ei ole kuna-
gi tarvilik, et ta peaks saama

Knaus — Ema õnn.

Elektri-narkoos.

„Neues Wiener Journal“ tea-
tab, et kuulus teadlane, prof.
Ledük on leiutanud uue, elekt-
ri-narkoosi tarvitamisviisi. Es-
makordselt võttis ta katse ene-
se kallal ette. Tema keha kül-
ge kinnitati elektrijuhed, as-
sistent avas voolu, ja narkoos
algas silmapilkselt. Voolu kat-
kestamisel kadus narkoos mo-
mentaalselt.

Narkoosi ajal assistendid tor-
kisid Ledüki nõõpnõeltega;
kuid viimane ei tundnud seal-
juures mingisugust valu. Puls
oli normaalne, ainult hingamine
näis sagedam olevat, kui hari-
likult. Prof. Ledük viibis nar-
koosi all 20 minutit. Kui kat-
kestati vool, ärkas prof. kohe
narkoosist ja ilma, et oleks
mingisuguseid narkoosi taga-
järgi tundnud, hakkas ta sel-
lest jututama, mis ta narkoo-
si all läbielanud.

Prof. seletas, et ta ei olevat

narkoosis viibides veel täieli-
kult mõistust kaotanud, vaid
ta kuulnud kõik, kui temaga
kõneldud, kuid ei olevat saa-
nud kõigele sellele kuidagi rea-
geerida. Assistentide hääled
kostnud talle kusagilt kaugu-
sest. Samuti, ta tundnud ka
torkeid, kuid need ei olevat tal-
le mingit valu valmistanud.

Elektri-narkoosi paremus
peitub peamiselt selles, et voo-
lu katkestamise järele ärkab
inimene kohe narkoosist. Sar-
nane narkoos ei avalda mingi-
suguseid kahjulikke tagajärgi;
ei sünnita ei peapööritamist,
ei nõrkust ega ka oksenda-
mist. Haige tunneb peale nar-
koosi tarvitamist ennast samu-
ti, nagu enne narkoosigi...
Elektri-narkoosi tarvitamine ei
avaldavat ka mingisugust kah-
julikku mõju südamele ja kop-
sudele.

Igatsus.

Põlvitan sügisõõ hämarais vooges. Sirutan käed õõtulede
poole ning otsin valgeid lilli — igatsus-lilli!

Tule, mu sõber — tule! Too mulle neid lilli. Tahaksin
kuulda Sinu hingeohkeid, Sinu südame sügavamat laulu...
Tule!... tule!...

Igatsen näha Sinu valust leegitsevaid silmi, igatsen kuulda
su unistavaid sõnu — Su väsinud häält. Tule — too mulle oma
põlevaid hingelilli — südameõisi.

Su hing on need lilled, mida igatsen, Su hing on see igat-
sus, millest unistan...

Armastan valgeid lilli, kui nad tukuvad lõõmava päikese
kiireis, nähes und sinetavast kõrgusest. Armastan neid ka siis —
siis kui kaob päike tulena merde ja kui neis liigub muinasjutt
õõtuleku eel.

Ja Sina — Sina, mu ainum sõber, armastad ka neid lilli...
Alles hallis sügisõös ootan Sind, nagu otsin teed igavikku —
otsin hingele kodu...

Tule — tule siis, kui sureb sügispäev eha kollaseis veer-
guis! — Tule tasasel kellade helinal, koltunud lehtede sahal...
Oh, igatsen Sind... Tule... tule... „ALLY.“

Igavene kell.

Šveitsi leidur Reuter on kon-
strueerinud uue aparaadi, mis
küll täielikult veel ei lahenda
„perpetuum mobile“ küsimust,
kuid siiski annab praktilises
elus lõpmatu energia hallika
väikses maastabis. Reuter on
konstrueerinud niisuguse kella,
mida pole kunagi tarvis üles
keerata. Tema on ülesande la-
hendanud imestamisväärt liht-
salt. Tema kella liikumapane-
vaks jõuhallikaks on endiselt
vedrud, kuid neid ei ole sugugi
tarvis üles keerata.

Vedru mehhanismiga on ühen-
duses elavhõbedaga täidetud
klaastoru. Toru üks ots on kin-
ni joodetud, teine on aga lah-
tine. Nõndaviisi sarnleb toru
harilikule baromeetrile. See
toru on nõnda telje külge kin-
nitatud, et elavhõbeda samba
tõusmisel või langemisel kõig-
ub kord ühele, kord teisele
poole.

Telg annab selle alalise liik-
lemise edasi peenele mehanis-
mile, mis koosneb väikestest
hammasratakestest. Ja see me-
hanism keerabki kella vedru
üles, nii et ta on alati pinguta-
tud seisandis.

Grafoloogia — teadus inimese iseloomu tundmiseks.

Kui sagedasti on meis soov tunda teist inimest põhjalikult. Tahaksime teada, mis peitub ta hinges, millised ta mõtted, kavatsused, milline ta teguviis. Tahaksime lugeda mõtteid, tungida teise inimese hinge, — ja meie ei suuda seda teha. Seisame kui mõistatuse ees.

„Sina, tundmatu inimene, avaldu, luba heita pilku sinna, mis sulle püha, mis ainult su enese pärast, kuid millest millegi pärast tahaksin võtta osa. Armastav naine vaatab mehe silmi, tahes teada, millised mõtted mehe hinges. Uurivalt vaatab mees naist. „Missugune on su tõeline iseloom, sina minule vaikiv sfinks?“ Ning tuhandeid teisi juhuoleks oleks meil kasulik, tarvilik teada, missuguse inimese on meil tegemist. Palju aga on olemas, mis aitaks meile tunda oma kaaslast.

Inimese nägu, ta silmad, näojooned, kõnnak, naeratus, nad avaldavad palju. Tähtsamat kohal veelgi seisab inimese käsi. Kuulus inglise kirjanik Shakespeare hüüdis: „Näidake minu naise sõrmed, ja ma ütlen teile missugune ta on oma iseloomu poolest. Ka meie hiromandid oskavad niimoodi seletada, oskavad ennustada, räägivad elusaadusest uurides kätt ja jooni teie peopesalt. Et siin aga palju eksitust ette tuleb, näitab meile, et tungida selle teadusesse on raske, nõuab palju töötamist, süvenemist.

Ka inimese käekiri on tunnistaja ta iseloomust. Isegi kirjutades kord nii ja kord teisiti, muutes käekirja, oskab vilunud grafoloog leida tõtt.

Meie suu võib valetada, meie kõne olla teeseldud, — meie käsi aga ei valeta. Põhjalikult tutvuda grafoloogiaõpetusega, nõuab aastaid püsivat töötamist, seda pole võimalik teha ajalehe veergudel. Mõnda aga võib seletada ka lühidalt, nii et heites pilku võõrale käekirjale, saaksime öelda midagi ta omaniku iseloomust.

Vaatleme kõigepealt tähti võetud üksikutena: suur „A“, mis laialt ja paisunult kirjutatakse, annab tunnistust kirjutaja tugevalt arenenud kujutusvõimest. Suur „A“, kirjutatud nagu väike, ainult suuremalt, ütleb meile, et sel isikul lihtne iseloom on. On aga „A“ tõmmatud ristjoonega läbi, annab see selge pildi isiku kindlusest ja tugevast tahtejõust. On suur „B“ kunstliselt tõmmatud välja, on see algupärase tunde märk. On ta kirjutatud trükitähedest, tunnistab see isiku elegantsust ja hääd maitset. On „B“ ülemine osa paisunud ja hästi suur, kaldub isik sõnamurdmisele. Ka suur „D“, kui ta trükitähena kirjutatud, tunnistab isiku anderikkust. Suur kui ka väike „G“, mis silmusega taolise sabata, otsejoones kriipsuna tõmmatud, tunnistab nõrgalt arenenud mõistust. On aga „G“ silmus tüeliku ja kaldub paremale pahemale, laseb tunda see isiku egoismi. Nurgeline silmus tunnistab heast haridusest. Suurel „E“-l alumine osa tugevasti sissepoõratud, näitab meile enesearmastajat. Suurel „E“-l alumine osa kirjutatud nõrgalt või vaevast sissepoõrduna, ütleb et inimene egoismist võitu saab. On suurel „M“

tähel kõik tulbad ühepikkused, tunnistab see rahuliku iseloomu. On esimene tulp pikem teisest, — on kirjutaja enesehindaja. On teine tulp pikem esimesest, on inimene leplik ja hoolitseb nõrgemate eest. On suur „N“ ilusasti joonestatud, on kirjutaja vaimuvärske inimene. On „N“ tehtud nagu suur „U“, — on inimene pillaja iseloomuga. Suur kui ka väike „O“, kui täiesti kinni, näitab inimese kinnist iseloomu; lahtiselt tunnistab ta otsekohest iseloomu. „O“, mis aga alumises osas lahti jäetud, ütleb meile, et isik on rafineeritud ja intriigidearmastaja. Palju tähtsust on suurel „P“-l. Kui ta ülevalt alla kirjutatakse ühe joonega, siis tähendab see uhkust; trükitukuliselt — iluarmastajat. On „P“ pealmine tõmme joonestatud tugevalt ja paisunud kõverusega, on isik korrarmastaja ja täpne. Tugevalt jooned suu- sel „T“-l näitavad tahtejõudu. Kui tõmme otsast läheb teravamaks — on isik äkilise iseloomuga.

Inimesed, kes elavad lihtsalt ja mõõdukalt, kes lahkend teiste vastu ja osavõttlikud, kirjutavad nii suuril kui ka väikestel tähtidel, iseloomis tähtedel „h“ ja „f“ silmuse võrdses suurus. Väga elavad, vahet isegi kergemeelsed inimesed unustavad punkti väikesel „i“-l. Nõrk ja kõrge asetatud „i“ kunkit tunnistab ideaalset iseloomu. On „i“ punkt hästi tugev, on kirjutaja suur naturalist. „i“ punktid, mis koma taolised, näitavad, et isik on vaimiliselt väga iseseisev või muidu erk ja elava loomuga.

Nii palju üksikuist tähist. Muidugi aga ütleb kogu kirjutise laad veel palju huvitavat, annab veel palju mõista kirjutaja hingepildist.

Chypre.

Tsaari habe.

Mihail Soštšenko järele.

Istusin bulvaaril ja vaatlesin väsinud pilgul kolletanud lehtede. Näid langes pikkamisi keerdeldes rohkest vihmajärgist mudaseks muutunud maapinnale.

Mul on nälga. Viimased viis paberossi, odavas, kortsunud karbis, olid ainukeseks toiduallikaks mõneks päevaks. Mu pea käis ringi... Istusin mõtetult. Ma ei märganud, et mu kõrval seisis tugev mees toredas mütsis ja väga tungivalt mu nägu uuris.

Viimaks tõstsin pea ja kohtasin tema särav-naerva pilgu.

„Palun teid väga, näidake mulle oma profiili!“ ütles tundmatu.

Kuulasin automaatselt.

„Nüüd, palun, tõuske püsti!“ Tõusin püsti. Ta käis mu ümber, ise rahulolevalt naeratades: „Suurepärase! Tore! Muinasjutuline!“

„Mis te tahate siis, tont võtku,“ pahvatasin mina. Ta naeratas.

„Te olete muidugi töötanud töölise. Ja endastmõista nälgas!“ Ma vaikisin. „Igatahes,“ jätkas ta, „ei ütle te ära!“ Ja ta tõi taskust lillas kindas paksu käega krokodillina-hast kirjatasku.

Ma vaikisin. Ta võttis kahe sõrme taskust uue, krabiseva raha. Istusime pingile.

„Mis puutub ülikonda, siis ärge tehke sellepärast omale muret. Külal jalub juba saab. Tulge homme ateljeesse. Hommiku kell 6.“

Ja nimetas mulle aadressi.

„Milleks?“

„Võtame teid üles uues lõõkfilimis... Tasu kokkuleppe järele, igatahes võite sellest elada enam kui ühe nädala. Nõus?“

Kuldne vahtraleht langes mulle põlvele. Purustasin selle energilise tõmbega.

„Ilus!“ Ta naeratas. „Võtke see esialgu!“ Ja pistis mulle raha pihku. „Nagemiseni! Homme kell kuus.“

Talun paar senti leivarahaks!...

Tüüpe Tallinna pealinna elust.

Elu ei jaota kunagi oma ande kõigile ühtlaselt, vaid tekitab siin ikkagi tujukalt, tahaks öelda, isegi ebaharilikult. Ühe külvab ta külluse ja kullaga, teisele annab ta vaid niipalju, et tolle piskuga saab elada kuidagi vaevu peost suhu, kolmandale ei piisa aga sedagi, vaid pahasti on sunnitud see sirutama oma abipaluvat kätt kaaskodanikkude poole, nurdes neilt pisikest leivapalukest või paar senti, et mitte surra nälga.

Nii on see kõikjal teisel ja nõnda on see ka meil, eriti pealinnas, kus nagu igas teiseski suuremas linnas, alati priiskav küllus kõrvuti kibeda puudusega. Olgugi, et selle kohta kindlad andmed puuduvad, räägitakse siiski, et Tallinnas olevat umbkaudu 100 inimest, kes tegelevad kerjamisega. Osa neist on sunnitud seda tegema häda ja puuduse pärast, sugugi vähe pole aga ka neid, keda selleks sunnivad sootuks teistsugust põhjust — ülaelu, denatursust, kokaiini ja morfiumi.

Need viimased, kelle üldnimetus „pätid“ või „paadialused“, moodustavadki just pealinna kerjusilma kandvama osa, tolle elukutselise parasiitkerjuse pere, kelle tuntumate edustajatega tahame tutvustada täna lugejaid, jättes meele siin puutumata kõik need, keda sunnib kerjama tõsine häda.

Asudes pealinna kerjusepere vaatlusele, näeme kõigepealt, et siin on kahesuguseid kerjuseid — ühed, kes nuruvad almoseid iga päev ja teised, kes teevad seda ainult laupäeviti ning enne pühi. Esimesteks osutuvad peamiselt need, kes liiguvad ja istuvad tänavatel, teised aga käivad majast majja ning toast tuppa, olles enamikult vanemad naised või mehed. Viimaste hulgas leidub just neid, keda kerjama sunnib tõsine häda, ent üldiselt on suurem osa kerjustest siiski petised, kes almuste nurumisel suured meistrid igasuguste valede väljamõtlemiseks.

Nagu näiteks n. n.

„kerjuse kuningas“

Andres Lepik. Ei ole vist tallinlast, kes poleks näinud toda alla 30-aasta vanust puujalaga, kõhna, kuivatanud noormeest rohelises sõduri sinelis, kelle armsamateks kerjamiskohtadeks Jaani tänaval asu-

va koolimaja esine ja Harju mäele suunduvate treppide lähedus. Kõigile küsijale seletab A. Lepik, et ta on invaliid, kes kaotas ühe jala vabadussõjas. Jala kaotas A. Lepik tõesti vabadussõja ajal, aga ei mitte sõdurina, kes ta kunagi pole olnud. Sel ajal oli A. Lepik alles noor kingsepa õpilane, kes jalast ilma jäi Narva pommitamisel.

Puuduv jalg A. Lepiku töötamist ei takistaks, ent mees on aru saanud, et kerjates palju ja palju rohkem võib teenida kui kingsepana. Räägib ju A. Lepik ise, et ta kerjates teenib 20.000–30.000 senti kuus, nägemata vähematki vaeva. Sellepärast ei loobu ka mees oma alatust ametist, kuigi ta kohtu poolt kümneid kordi karistatud.

Nagu iga teinegi põhikihli liige, kuulab ka A. Lepik suurema osa teenistusest kokaiinile ja morfiimile ning lõbunaistele. Suvel võib meest sageli askeldamas näha „Pasatski pargis“ ja Juhkentali surnuaedade tagu- seil heinamail omasuguste naiste ning meestega, käest-kätte käiva denatursust pudeli ümber... Räägitakse veel, et pealinna kerjustekuningal siiski kuhugi tallele alla pandud paarsada tuhat senti, millega ta kunagi edaspidi mõtleb avada võrts-poe.

Sugugi väiksema kaliibrilise kerjus, kui A. Lepik, pole noormees Vunder, kes peamiselt hilisõhtutel liigub Pika tänava läheduses. Pisarad silmis, näost haledustäratavalt armetu, nii ta liigutab tõesti paljude südameid, seletades ise midagi raskest haigusest.

Tõeliselt ei tohiks aga sellel paarikümne aastasel poisil olla vähematki põhjust kerjamiseks. Tema ema on võrdlemisi rikas turukaupleja, kes aitaks poegagi, kui see ainult tahaks. Kui ema vahel poisi kodu viib ja riidesse paneb, lahkuks see ikkagi sealt peagi, müüb riided ja leiab, et elu linna õomajas palju lõbusam. Kahtlased naised, denatursust, kokaiini ja morfiumi on hävinud sellel poisil, kes nagu räägitakse, pidavat koguni oma kulul alaliselt ülal pidama koguni „pruudi“, mingisuguse omasarnase tüdrukut...

Sugugi teistsugune poe ka Volde-mar Tanner, pikk, rohelis sõduri-pintsakut kändev punase habemega

poiss, kes liigub almoseid nurdes peaaegu ainult S. Karja tänaval. Lähenedes jookseb see armetu inimene inimestele alati tükk maad järele, nagu koer, pomisedes midagi haigusest ja tühjast kõhust, kuid laseb alati omale pritsida morfiumi, samuti kui ta noorem vendki, kes samane parasiit-kerjus, olgugi, et vähe tagasihoidlikum.

Alles mõni aasta tagasi olid mõlemad vennad Veerenni tänaval vanemate juures elades tipp-topp shim-poisiid, agarad peolüüjaid ja tüdrukutekütid, kes püüdsid alati mängida suurt elumeest. Ent siis, hakates kuuldavasti kaubitsema ise kokaiini ja morfiumiga, viitsimata teha korralikku tööd, langesid nad nende märkide ohvriks, nagu seda juhtub sageli.

Kuna vennad teiste kerjuse kombel ei püsi kusagil paigal, vaid alati liiguvad, on ka politseil neid raske tabada.

Naiskerjuseid pole pealinnas praegu palju. Vana väike „kolmetollilise“ saadeti mõni aeg tagasi sise-ministri poolt Tallinnast välja paljude tänavail tehtud skandaalide pärast, milline otsus poleks ka karm V. Tannerile, kes „kolmetollise“ kombel kipub sageli söimama neid, kes temale midagi ei anna.

„Kolmetolline“, too väike vananev naine, olla kuuldavasti olnud ühe vene kindrali tütar, kes noorena armuvõrku sattudes minema olla peksitud isamajast, siis tänavale läinud ja sellisena ka Tallinna tulnud. Kerjusena küsis ta raha ainult meestelt, söimates kõigi kuuldes võimatuseni ropult läbi need, kes raha ei andnud. Ja nii ruttu „kolmetolline“ söimu juba ei jätnud, vaid jälgis ohvrit alati nii kaua, kui sai, seletades häbematu, et üks või teine mees temale raha maksmata jätnud...

Selline söim aga murdis ka tolle ilge naise kaela, kes kerjas vaid selleks, et muretseda, nagu enamik teisi, omale hävitavaid mürke — denatursust, kokaiini, morfiumi...

Herodes.

Väike diplomaat.

Väike Arno (koolis): „Lubage küsida, hra kooliõpetaja, kas võidakse õiguse pärast ka niisuguse teo eest karistada, mida tehtud ei olegi?“

Õpetaja: „Muidugi mitte!“ Väike Arno: „Ah nii, siis pole viga. Ma jätsin nimelt oma aritmeetika-lesande tegemata.“

Häving.

Mu akna taga on närbuv sügis, Ja huluwad tuuled nii kõlledad. . . Ammu, nii ammu oli häving öists, Ja hoigeld vaid tumedaid kuulatad.

Kii sureb loodus —

Puud raagund on ammuigi sügisvalus.

Üksikud, koltunud, võrutud lehed

Veel lendlevad kahinal püle all. . .

Kuhu loodusest suine hülguus on kadund?

Kas hingad ta sünguse kätte all? ! .

Too surev elu —

See loodusest rõõuib ta ilu! . .

Kõikjal vaid näha võid kurbust,

hõõbuvat elu nii ilusat.

Kuuldub ka hülste lindude laulust

lgatsust: — Ära! ära kaugele siit! . .

Kii hävineb kõik —

Säilub vaid unustet ilusaim paik. . .

Ka minuigi hinges on lgatsus sügav,

On tühimus hävingu vaatlusest.

Siin elu nii otsatult kurb ja igav —

Tast lgatsen loobuda igavest.

Jõuda sinna kord —

Kus vaikind on hävingu, elu akkord.

Aug. Peips.

Vaatlesin raha. See oli tservonets. Mõistate? Tšervonets.

Mind valdas närviline erutus. Tundsin jõe juurdevoolu, nagu oleks mul juba paar beefsteeki kõhus.

Kõige pealt läksin juukselõikaja juurde, nii et ma teatud määral inimese moodi välja nägin. Siis läksin baari. Uurisin meelega hästi kaua söögikaarti, et pikendada enesele eelseisvat naudingut täies kindluses, et see mu eest ei pääse.

Kui olin enese täis söönud, läksin tänavale ja viskasin odavad pabervonetsi minema. Pergelile! Östsin omale parema sordi.

Ohtu oli juba mu raha otsas, aga ma ei eitasin lootust homsele ja vaatasin julgelt tulevikku.

Järgmisel hommikul kell 6 astusin tundmatu tuppa.

„Teie soovite?“ küsis ta kuival, pead tõstes.

Tuletasin talle meelde eilset.

„Eesel!“ karjus ta. „Mis olete teinud?“

Seisin keeletult. „Habe!... Milleks olete lasknud habeme maha ajada? Teie pidite ometi mängima tsaar Nikolai 2-se osa.“

„Habeme võib ju külge kleepida,“ katsusin öelda.

„Külge kleepida! Teate aga palju! Vajame täielist sarnadust.“ Ja ta näitas mulle rusikat.

Kolm nädalat pidin teenima tšervonetsi eest, töötades statistina massistseenides.

Nüüd istun bulvaaril ja ootan, kuni mulle kasvab habe.

Rahulolemine on tarkuse kivi. On-nelik, kes omandab selle.

Ei ole midagi raskem, kui lugeda oma elu salakirja.

Rasked ajad!...

Mihail Soštšenko.

Ivan Jegorõtš peatus kaupluse ees. Ta patsutas hobuse küljele ja lausutas talle:

„Astu aga sisse, Maruska... Tule, tule, ära koku! Ostame sulle uued rangid, tule, loll sihuke! Ei mõista, mis sulle hea...“

Hobune puristas ärevalt ja astus ühes peremehega poodi sisse.

Ostjad olid rõõmsas üllatuses.

Keegi tegi vaimustuses käega keeru ja ütles:

„Noh, vennad, hobune tuleb poodi... Pagana lugu!“

Maruska peatus leti ees ja pistis nina kassasse, selles lootuses: saada kaeru.

Kaupmees ajas suu ammuli ja ütles Ivan Jegorõtšile:

„No, mis see nüüd tähendab? Hulgas niisugune! Mis sa sellest hobusest sisse tirid?“

„Mul on range vaja,“ ütles Ivan Jegorõtš. „Tahtsin proovida. Hobuse pärast ole mureta, ta on vagane. Ei karda kõrvalisi asju.“

Kaupmees vehkles arvelauaga hobuse nina ees ja ütles imestuses, pöördes end ostjate poole:

„Mis see tähendab, vennad? Hobune poes! Mis nüüd saab? Ta võib

müstust teha põrandale... Võib ka inimese ära tallata.“

„Pole kedagi,“ ütles Ivan Jegorõtš, „ta ime vagane loom. Vaata, nuusib teine kassas... Ära peleta teda arvelauaga. Sul pole õigust hirmutada looma...“

Kaupmees läks näost punaseks, lõi käed kokku ja jooksis täie auruga ukse juure kutsuma politseid.

„Noh, ära ikka ogar ole,“ ütles Ivan Jegorõtš. Ära katkesta kõri, läheb süües tarvis... Küll on lugu! Oleks siis öelnud: ei tohi tulla hobusega. Ma lähen ära. Oh sa igavene tolakas!“

Jegorõtš võttis hobuse suukõrvast, naksutas keelt ja ütles:

„Lähme siis, Maruska. Ajavad välja saatana!“

Ivan Jegorõtš läks välja, sülitas läbi hammaste uksele ja ütles, pöördes inimeste poole:

„On ka ajad. Ei lasta hobust poodi. Hiljuti istusin teisega kõrtsis ja keegi ei kõssanudki. Kõrtsmik naeris koguni südamest. Siin on aga haned... On ajad!...“

„M-jah,“ ütles keegi rahva hulgast kaastundlikult, „rasked ajad!...“

— mees.

Meeldiu algatus.

Noh, see on üsna meeldiv teade! See on üsna kultuuriline algatus, mida peab märkima! Pole teada, kuus on teistel surnuaedadel, aga Lasarevski surnuaiale tehakse park.

Selle rõõmusõnumi teatavad meile ajalehed.

Ja võib-olla pole kaugel päev, mil meie kergel käigul jalutame selle pargi teedel. Ah, milline meeldiv algatus!

Rohelised pingikesed, kastid suitsuotsadele, kioskid karastavate jookide müügiga... Ah, milline tore paigake on määratud jalutuseks!

Näiteks, kui mõnus on niisuguses jahedas paigas süüa portsjoni jää-tist. Näiteks, kui meeldiv on lobi-seda plikakesega kergel armastusteemil. Ehk juua pott õlut.

Lõpuks võib veel siin avada tantsu-põranda konfeti ja serpentiini pildumise.

Ja üsna tore on vastmaetud sur-nute omastel. Viimased olles mat-nud surnud, ei lahu surnuaialt, vaid võivad siinsamas lõbutseada ja puhata pärast rasket kaotust.

Ah, ah, milline meeldiv algatus!

Kõige hõlpsam „Abielulehte“ tel-lida on lähema postiasutise kaudu Igaiüks, kes armastab mõistlikku ajaviidet, tellib veel täna omale „Abielulehte“.

Uksehoidja inimväärtus.

Mihail Soštšenko järele.

Endine uksehoidja Efim Stšurkin kolas kaks aastat igasuguseis asutis ringi: ta otsis kohta. Ja lõpuks leidis ühe omal alal. Selle kohta muretses talle tema lihaliik vennapoeg Miška Gussev. Omal ajal lõi Efim Stšurkin talle põsele ja kiskus kõrvust, nüüd on ta aga „nina“, kellega pole naljatada.

Stšurkin leidis väga huvitava olevat Miškaaga juttu ajada. Miška istus büroos ja suitsetas sigarette. Stšurkin seisis tema kõrval ja pingutas end sundimatult kõnelema, kusjuures ta aupaklikult kummardas. Aga sundimatu kõne ei õnnestunud. Miška Gussev pidas end väga tähtselt ülal ega pannud soliidisusest sulge käest.

„Noh, seltsimees onu,“ ütles Miška valjul häälel, „püüdke hästi, olge hoolas! Koht on kerge, mitte raske. Mõned inimesed arvavad, et see amet alandab inimesi, vastupidi, see on sellejärele, kuidas seda peetakse.“

„Ma tean juba, kuidas olla,“ ütles Stšurkin kurvalt, „Viisteist aastat olen teeninud uksehoidjana.“

„Nii te ei tohi rääkida,“ urises Miška. „See, mis oli enne seda, peate unustama. Endise uksehoidjana peate teadma, et nüüd enam pole vana mehaanika. Ja pange tähele, seltsimees onu, et te jootraha ei võta. Ka viisakusel ei tohi te nagu ennem, ohje pingutada. See ei tähenda nüüd küll seda, et te peate inimestele ninasse kargama, aga är-

ge alandage end ja pidage au sees oma koht.“

„Ära mind õpeta,“ ütles Stšurkin, „ma ise tunnen oma väärtust.“ „Noh, siis olge hoolas, seltsimees, onu, asuge asja juurde.“

Miška kastis sule tindipotti, millega tahtis tähendada, et audients on lõppenud.

Stšurkin oleks meeleldi veel samas ametlikus toonis edasi jutelnud, aga ta ei julgenud, kohatas ja lahkus büroost, ettevaatlikult kiviavul astudes.

Järgmisel hommikul asus Efim Stšurkin tegevusse.

Ta puhastas ukseelinke, pühkis märja lapiga musta trepi üle ja istus mornilt habemesse naeratades ukse juurde pingile.

„Kas sa näe!“ ütles Stšurkin vennapojale mõeldes. „Poiss tahab mind õpetada! Ära alanda end,“ ütles ta. „Mina ise tunnen väga hästi oma väärtust. Mina, seltsimees Miška Gussev, ei luba kellelegi end alandada. Kes aga usub, et mina talle ukse lahti tõmban — see eksib. Tunnen oma väärtust täpselt. Olge mureta, seltsimees Miška...“

Kärsitult ootas Efim Stšurkin, et kell saaks 4: kell 4 lõpeb ametnikkude töö.

„Noh, hüva, tulge välja,“ urises Stšurkin.

„Tulge välja, lõpetage töö. Ninna me teile ei karga, aga alandada me end küll ei lase. Tulge vaid välja.“

Kell 4 võttis Stšurkin ajalehe, is-

tus pingile, sirutas jalad välja ja hakkas lugema.

Ametnikud tulid alguses üksikult. „Tulge välja, tulge välja,“ pomises Efim silmi pilgutades. „Oodake enne, kuni avan teile ukse — seda võite kaua oodata!“

Ametnikud vaatasid imestunult pikale sirutatud kogule ja läksid ettevaatlikult ümber Stšurkini välja sirutatud jalgade. Üks ametnik, kes kergelt nende üle komistas, vabandas ja lipsas uksest välja.

„Nad vabandavad,“ mõtles Stšurkin võidurõõmsalt. „Ennem oleks mulle vastu lõugu antud. Lõpp! Need ajad on möödas!“

Ametnikke tuli ikka tihedamaid salku, lipsasid Stšurkini silmist mööda, löid raske ukse kinni.

„Lipsake, lipsake,“ urises Stšurkin, „lipsake vaid... tehke tõmbust... külmetage inimesi... alandage isikuid...“

Üks ametnik astus üle Stšurkini jalgade ja läks välja ust sulgemata. „Üks!“ mõirgas Stšurkin ja jooksis ametnikule järgi. „Üks kinni! Siin pole teie jaoks toatüdrukuid, lurjus!“

Ametnik pööras ehmunult tagasi, pani sõnakuulelikult ukse kinni ja läks hirmunult tagasi vaadates edasi.

„Tore!“ naeris Stšurkin lõbusalt.

Üks väike, väljaehitud tüdruk lähenes uksele ja katsus seda avada, kuna ta seda ettevaatlikult sõrmega puudutas. Ent üks ei andnud järele.

„Oota,“ ütles Stšurkin ja hoidis ust jalaga kinni. „Oota seni, kuni kogub kümnemeheline salk, siis lasen su välja.“

Tüdruku lõug värises erutusest, ja Stšurkin kartes teda nutma hakkavat, laskis tema pahaselt välja.

„Oleks tarvis sedel uksele kinnitada,“ kaalus Stšurkin.

Stšurkin läks oma tuppa, võttis paberi ja kirjutas sellele: „Salga-kaupa välja tulla. Uksehoidja Efim Stšurkin.“

Ent Stšurkin ei jõudnud seda sedelit uksele kinnitada. Ta kutsuti Miška Gussevi juure.

Miška Gussev ei pidanud Stšurkinit kaua kinni. Ta andis talle raha ja käskis tal validal, ametlikul toonil külla tagasi minna.

Stšurkin oleks meeleldi jutelnud ametlikkude asjade üle, aga ta ei julgenud seda jälle: ta läks tagasi oma tuppa, hakkas asju kokku otsima ja neid kotti pilduma.

— mees.

Auahnus võib hõõguda, kuid ei tohi mitte põletada.

Uampiir.

*Kui palju liha, kui palju verd
Sa oled enne õginud alla
Ja anduvat südamemerd
Sellele panid kingatalla.*

*Sa oled elastne madu;
Meid salvad maona,
Kui kõnnid oma radu;
Su järel mehi vaona.*

*Neid vahetad kui vanu särke —
Üks ihu ligi, teine kaugemal.
Et näha korra elu tulevärke,
On tarvis olla sinu mängupall.*

*Kus tänapäeval leidub rüütel,
Kes surmaks saatatliku lohe,
Su südame praeks tulesütel,
Et sellest kuulduks allur ohe?*

*Ent sinu teel kukub õisi uusi,
Kui aega mõõtes tõus ja möön.
Need teevad iharuse tuusi —
On teadmata, kel käsi praegu vöön.*

ORBIT.

UDU.

Aleksei Sinisalu.

Elu oma võluvusega laius ta silmaringi ees. Nagu ääretud uduloorid kerkisid mälestused esile. Kauge, kaugel... seal sinetavate metsade taga peitub elu, tõeline elu, mis ei varja oma palet ega õiget nägu. Suured, sinavate metsadega kaetud mäed kerkisid neiuks ees, kadudes ääretusse uduvinesse.

— Neiu — sellest elust väljatõugatud inimene, noor... küpsev nagu ta oli, seisis mäe jalal ja silmitses enese ümber. Nüüd seisis ta uue elu ees; kõigi varitsetavate hädadohtude eelvärvavas.

Neiu — kasva suuremaks veel! Saa veidi targemaks ja tugevamaks ning alles siis võid võidelda oma olemasoluga eest. Sa oled veel väetike, et omi aateid teostada. Sind on aetud liig vara elu tormavasse voogudesse. Sa oleks pidanud kauem viibima linnu tiiva all, kes oleks sind soojendanud ja sulle rohkem elujõudu ammutanud.

— Elu — mis oled sa? — Viletuste ja hädade org. Kui palju vaevlevad sinus haigeid ja hädiseid, ihates parimaid aegu ja elu... Üks ohkamine ja ohkamine kostab ülesse

taeva poole, sinna, kus valitseb Maa ilma Looja.

— — Uduarnane pimedus ümbritses maad. Kõikjal paistsid ähmased kujud, täis fantastilist olemist. Kauge — eemal ääretu laial lagendikul hõljus udukangas. Ta venis, vajus, tõusis jälle ning langes alla, rõskust hajudes kõikjale. Kõik oli üks suur, liikuv mass, mis püüdis õigida kõiki elusolevusi ja esemeid...

„Niipalju udu ja kalkust on kõikjal!“ sõnas neiu. Ta vaade liikus ümberringi nagu ehmunud metsloomal.

„Kuhu tean ma minna, ma vaene põlatud inimhing? Välja aetud peast, nagu lind pean otsima omale ülespidamist ja võitlema üksinda eluraskustega. Mu isa — mu ema! Tulge appi hädasolevale tütrele, kes ihkab te sooje kallistusi ja õrnsusi!“

Aga ümbrus vaikis. Salalikult hõljus udu ümbruses. Tütarlaps, see vaene ja põlatud, seisis aga seal ning loidises.

Ja äkki seadis ta oma sammud uttu. Kaugele udumerre kadus ta. Eemalt hõljusid ta riided lehvivate purjedena, kuni lõpuks kadus ta kogu ääretusse uttu.

Too lilli mu hauale! . .

Ära palu mult armastust, mida mul anda ei ole! . . Ära süüdistada mind, ära vaata mu peale nii kaebavalt, kurvalt — mul ei ole armastust. . . Mu süda on surnud — hinges valitseb tühjus — — — Ainult nutta võin ma veel oma elu mustavatel varemetel. . .

Mul on ükskõik, mis sünnib mu ümber, mul on ükskõik, mida mõtled minust sina — mu süda on surnud. Matsin ta tumedasse ükskõiksuse hauda. . .

Tahad sa mulle rõõmu teha, siis ära palu minult armastust, mida mul anda ei ole — oh ei! Vii lilli mu südame hauale — valgeid, lõhnavaid kevadlilli. . . Siis vaikib valu mu hinges, ma unustan oma kadunud armastuse ja suren vaikselt närtsinud rooside keskel. . .

MUSSYA — PROVINTSIST.

Viimati paljastati vann täielikult ja tõmmati nõõridega august välja. Siis hakkasid kõik teda raputama ja vaatlema, et kas tal kusa-gil ka mõnd viga näha ei ole, kas ei leidu tal kusagil mõnd mõlku. Hartvigsen ise oma kätega eraldas kotid, raputas padjad ja suled puh-taks, siis pühkis veel oma taskurätikuga siidi küljest mulla ära. — Kõik oli täiesti korras. Selle järele aeti jälle mullaga auk kinni.

Juba lähenes õö, kui vanniga koju jõudsim. Kõik kandsime teda ühisel jõul. Hartvigsen kartis väga paruniprouat ja avaldas juba avalikult omi mõtteid, et vann jälle kohal oleks. Mind saadeti luurama, et kas kõik rahulik on. Ja kui mina mitte natukese aja pärast tagasi ei ilmu, siis on see tunnuseks, et nad võivad üsna rahulikult edasi minna. Nii lepitati tookord omavahel kokku.

Tubades olid juba tuled kustutatud. Terves majas võis veel tule-sid näha ainult Maki ja paruniproua akendest. Mina käisin kord üm-ber maja. Igalpool valitses pimedus ja rahu. Siis avasin ukse ja läk-sin oma tuppa. Nagu alati, tundsin nüüdki vähe hirmu. Et kõik olin järele vaadelnud, oli ka minu südametunnistus puhas.

Mõne minuti pärast kuulsin raskeid samme maja teiselt poolt ot-sast. Mõtlesin kohe: „Sealt nad juba tulevadki vanniga!“ Natukese aja pärast kuulsin, kuidas avatakse uks. Astun koridori ja kuulatan. Seal kuulen: paruniproua astub oma toast välja ja küsib: — „Mis seal on juhtunud?“ — „Aga mis siis?“ — kostab Hartvigsen talle alt. Nähta-vasti ei ole ta küllalt eneses kindel. — „Ma küsin veel: mis on juh-tunud?“ — kordab paruniproua sametpehme häälega. Vastuseks sel-lele kordas Hartvigsen vannikandjaile: — „Mehed, tehke juba kiire-mini! . . Teie tahate teada, mis on juhtunud? Kas te siis ometi ei näe veel, et ta ilma selleta hävineb? Nõndaviisi võib ta ju meil käte vahel ära surra!“ Ja paruniproua oli selleks liig uhke, et kellegagi kori-doris sõnavahetust alustada. Ta jättis inimesed nende toimetuste juur-de ja läks jälle oma tuppa.

Ja nõnda õnnestuski kõik kõige paremini.

Hommikul oli juba sadam tühi: laevad olid merele sõitnud. Hea-südamline valvur-Sven, toimetanud oma asjad kuivalmaal hästi, muu-tus nüüd jälle laevakipperiks, lahkudes Sirilundist ja omast naisest.

Ja mis teie õieti arvate? — Ehkki see väga imelik kuulda, aga lähemail päevil ajas Ferdinand Makk, see kogu ümbruskonna elu ja hing, end jälle jalule. Näis, nagu oleks mingisugune heategev ime meie silme all sündinud. Paruniproua ei suutnud seda salata. Ja kui tema isa jälle esimest korda uuesti vanni võttis, siis ei usaldanud ta masseerimist kellelegi muule, kui uuele jumalakartlikule toatüdru-kule Margaretetele, kes tõepoolest pidigi selle töö oma peale võtma. Ja Makk osutus vannis väga viisakaks, ning tänas iga vähemagi teene eest. Margaretete tuli tema juurest tervelt ja puutumatu tagasi. Ta oli tol ning ka järgmistel öhtutel üsna vaikne.

Nüüd oli juubeldamise kord Hartvigseni käes.

— Ei, ühe naishinge ikka leidsin ka. Ma ei otsinud ju enesele pruute sealt: vaid lihtsalt tahtsin mõnd hinge sealsest ümbrusest kohata, kellesse oleks võinud armuda. Ja ühes kohas istusin ma kaunis kaua ning tundsin enesel üsna mugava olevat: see oli Edvarda juures Tapelvikenis.

Roosa punastas kõrvuni ja siis seletas imestusega:

— Aga mõtelge ometi: olete te' mõistuse kaotanud või mis?!

— Ta ei ole ju kivist! — kostsin mina.

Jah, Munken Vendtil oli täiesti õigus. Olen temaga täiesti ühel arvamisel. Esimesel päeval, teda metsas kohates, tähendas ta mulle: „Sina oled tingimata armunud? Kõige parem nõuanne on: heida oma pilk „ebavooruslikule!“ Küll siis näed! See esimene pöörab sinu poole, ta ei lähe sinust kaugele; usu, ta ei kannata, et sina „hävineksid“, ta tahab sind päästa, sind kuristiku kaldal peatada. Korralik naisterahvas on täis pimedat põlgust „mittekorraliku“ vastu, — seletas Mun-ken Vendt. — Ta võib isegi nii kaugele minna, et ohverdab iseenast, et sind teise käest päästa.“ Munken Vendt oli ise oma osavusega nii kaugele jõudnud. Ja kõrgesti austatud proua Iselin Ossist oli sellele heaks eeskujuks. Oo, Munken Vendt oli sarnastel juhustel täielik asjatundja!

Aga minul — mul on hoopis teistsugune iseloomus ja natuur, kui Munken Vendtil. Ja sellest küljest vaadates ei jõua ma temale kaugeleki lähedale. Roosa meeleka koperdas klaveri kallal, pühkides sealt tolmu kaks kolm korda. „Äsi läheb täna üsna ladusasti!“ mõtlesin mina.

Mina aga kavatsesin veel natukene õli tulde valada, sellepärast kõnelesin veel pikemalt Topelvikenil Edvardast, nimelt sellest, et ta ei olnud sugugi kivist, vaid isegi tänas mind külastamise eest. Kuid Roosa oli hoopis ükskõikne, ta lõpetas toimetuse klaveri juures ja istus üsna rahulikult.

— Jah, mul oli Topelvikenil Edvarda juures väga lõbus viibida! — kostsin mina.

— Noh, siis tänu Jumalale! — kostis Roosa. — Vaadake, kohe kui hakkasite käima siin ja seal, vaat' mis nägite üht ja teist, kohe...

— Jah, ses suhtes on teil täielik õigus. Jah, ja siis käisin ma iga päev teie toakeses ja vahtisin teie aknakesest tema talu poole. Ja nüüd, kui olen sealt juba ammu ära tulnud, mäletan veel väga hästi, kuidas ta mulle ütles: „Tulge edaspidi jälle!“

Ah, öeldes seda, heitsin pilgu Roosale, nagu kerjus, nagu surmale mõistetud roimar. Kogu tema nägu hiilgas rõõmust, et võis vabaneda minu igavast armastusest; ja toonitas:

— Eks ole õigus! Ma saan sellest väga hästi aru, et võite temasse armuda: ta on ju nii hea ja armas. Minu isa seletas mulle, et ta olevat väga hästi õppinud ja hea hariduse omanud. Tähendab, tal olid ka väga head vaimuanded.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

On see armastus või kirk?

Sellest on möödunud 5 aastat, kui saatus mu teele tõi noormehe, kes mulle meeldis — ent mitte rohkem, kuna olin tol ajal veel üsna noor ja tagasihoidlik. Kuid seal suudles ta mind pool vägivaldselt... ja osalt sellel, osalt ka muil põhjustil, tulitsesime veidi ning ta sõitis ära — ja meie ei näinud teineteist enam.

Siis aga — vaevalt temast eemale jäänud, tundsin, et elu tühi on temata. Möödusid päevad, ja minus hakkas kisendama kõik tema järele: iga närv, iga muskel tundis vajadust ja tahtis hüüda: „Tule tagasi, kutt, tule tagasi! Ma ei suuda enam elada Sinuta!“

Ei jõudnud enam kannatada, kirjutasin talle. Aga saades karmi vastuse, ei jäänud muud üle, kui püüda teda unustada. Ent see osutus võimatuks. Mõtlesin teisele mehele, aga iga nende lähenemiskatse tundus liig vastikuna. Nüüd oli veel ainuke abinõu — kannatada, oodata, kuni aeg oma töö teeb...

Aga ei unune see, kelle ümber iga päev su mõttelõng keerleb, keda iga ese, iga kõne meelde tuleb... Nüüd, hulga aastate pärast, nähes kino reklaamkastis temale sarnanevat pilti, tundsin otse füüsilist valu end läbistavat, ja nüüd pean ma mõtlema — ainult temale... Vastake lugepeetud kaaslugejad, on see armastus või kirk? Ja kuidas saaksin seda välja arstida?

Elida.

Millised nad on?

Olen huvitatud millised, või kes nad on, kes ajalehe kaudu otsivad ja saavutavad tutvust. Olen kuulnud selle kohta arvamisi, et kindlasti peavad nad sellised olema, kellel muidu enam ei vea. Kuid mina isiklikult küll ei leia, et need, kes ajalehe kaudu saavutavad tutvust — peaksid olema väärtusetumad kui need, keda kohtame tegelikult elus. Palun vastata, ons keegi Teist kohanud ajalehe kaudu väärilist isikut?

Original.

Kas võib armastus abielus hiljem tekkida?

Olen 30-aastane mees. Tutvusin ligi kaks aastat tagasi sümpaatsel preiliga. Meie vahel tekkis sõprus, ja ma armusin temasse. Hiljem tu-

lid aga sagedased lahkarmised, mida vist mõjutas tema endine naaber, sõber.

Olen kasvatatud liig tagasihoidlikus ja kinnises vaimus. Mainitud preili aga kuulub avameelsete hulka. Olen vähe kogenud, ja iga vähem kui asi äratas minus umbusku. Eelistan abielu, näen ainult abielus elutähtsust ja silti. Üksinda ei taha ma elada ja ei taha ka üksikuks jääda. Pigem juba suren, milline ideegi juba idanemas hinges, kui elu mind üksikuks jätab. Ei tea aga, kas olen kõlblik oma väljavalituks. Kirjalikult on meie mõtted küll kaunis hästi sobinud, kuid isiklikult ei saa sellest juttugi olla. Kahtlen ka ise abiellumise mõtte juures, sest saan praegu kõigest 48 kr. kuus palka ja sellega ei ole võimalik perekonda üleväl pidada.

Oles isegi küllalt juba tagasihoidlik, tõmbun selliste mõtete juures ikka enam ja enam end kõrvale seltskonnast ning süvenen vaid endasse ja oma saavutamata unistustesse.

Kas võib selline juhus olla, kus abiellu astutakse vaid kaastunde tõttu ja tõsine, sügav armastus tekib hiljem?

Meeldi kuuleksin lugepeetud „Abielulehe“ lugejate mõtteid ja arvamisi selles asjas.

Melankoolne mees.

Andke nõu!

Abiellusin inimesega, kes käis peale nagu uni, ei lasknud tänaval enam liikudagi. Ütlesin talle, et ei armasta teda ja töin veel ette mitmedki muud põhjused mitteabiellumiseks. Ta arvas, et armastus tuleb abielus ka hiljem. Lootsin lõpuks ise ka seda, sest arvasin, et ta ehk on edaspidi ka tundelisem ja hingelisem. Nüüd aga leian, et ta ei ole seda. Ta isegi pettis mind salaja.

Kord juhtusin varem kui alati koju tulema ja siis kohtasin teda abielu truuduse murdmiselt. Tema aga vaidles siiski vastu ja ajas kõike valeks. Toonitades, et juba lapse pärast ei murra ta minule truudust. Selle järele tuli varsti meie lahutus.

Elan nüüd oma tütrekesega. Tutvunesin kellegiga, kes on minust noorem. Ta ütleb, et armastab mind, aga ise amuseerib ka teistega. Ja ühele abielunaisele näib olevat ta kaunis lähedane sõber.

Hiljem jälle nutab ta ja palub põlvili minu ees, töötades, et kui abielu temaga, siis seda enam ei kordu.

Kui oleksin rikas, siis arvasin, et ta tahab mind ainult rikkuse pärast, aga et vaene olen, siis ei saa seda arvata.

Ka alkoholi tarvitab see inimene. Armsad „Abielulehe“ lugejad, palun mulle nõu anda, mis peaksin tegema sarnases seisukorras. Kas võib nimetatud inimene abielus elada ainult ühele naisele? Olen ise aus ja õiglane ning ei armasta pettust.

„Õnnetu hing“.

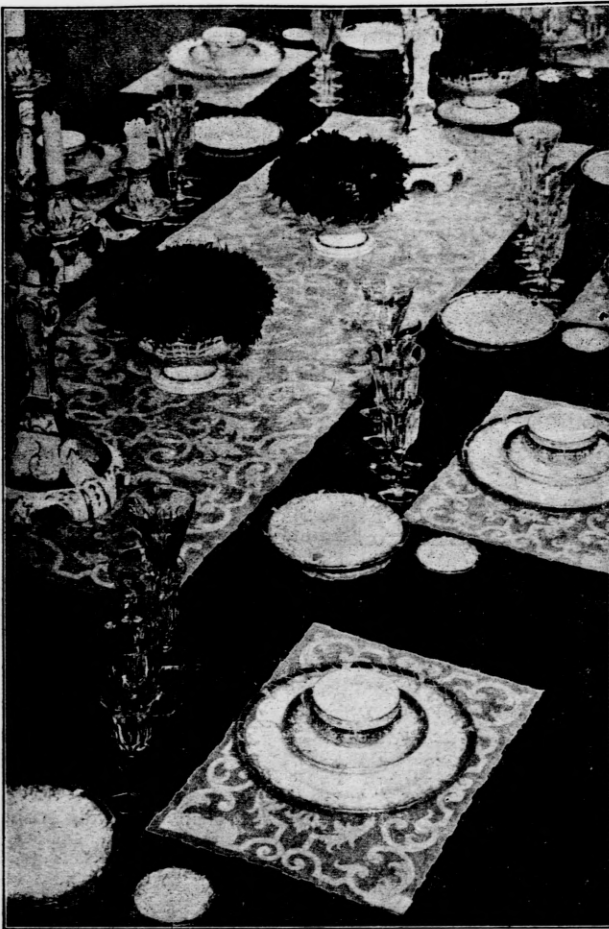
Lahendage küsimusi!

Kus on need 14 tuhat naisterahvast, keda Tallinnas rohkem kui mehi? Olen poissmees ja sooviksin mõnd neist omale eluseltsiliseks. Kust aga pean neid otsima? Kas kabareedest, tantsusaalidest, baaridest või tänavailt. Nimetatud kohad ei meeldi mulle aga sugugi. Ainult tänaval, kus jalutan minagi vabal ajal hea meelega, näen mõnda, kes meeldiks. Kuid tänaval tutvust otsida oleks liig labane ja halvemal juhul toimetaks mõni mu politseisse. Kui nüüd mõni ehk lugejaist tahaks vastata, et olen ses suhtes saamatu, siis jätku see sõna alguses kohe välja, sest tunnen palju mehi, kes enam vähem kõik korralikud, kuid kaebavad kõik sama üle, kui minagi. On siis tõesti minu sõbrad ja kõik, keda tunnen, saamatud?! Seda ma kuidagi ei usu!..

„Tundmatu“.

Ühe ülesande toob meile iga uus päev — see on võidelda oma seismise minaga.

Elu võib küll midagi anda, kuid mitte midagi töötada.

Moodsalt kaetud laud — raamatust „Moodne korter.“

Päiksekiir.

(Ühendus „Etsile“)

Kaua taulis süda leinast, valas kaua pisaraid, — vedas taga lohisedes raskeid, raudseid ahelaid.

Oli elu siis kui sügis sünge, õudne, mustav viir. Sattus sinna taevast alla kuldset helgil — päiksekiir.

Sügistormes aimas süda muinassäras kevadet, leidis jõudu vabaneda: langes ahelate kett.

Süda vaba, süda võimas hõiskab päiksekiirele. Tema süütelusist ärkab igavene kevade.

Kuldseks kiireks minu elus, minu hinge kevade oled sina ainus, armas! Süda taulab sinule.

Chypre.

Meie räägime maailma üle nagu lapsed, kellel on hirm pimeduses.

Kannatus uhub hinge liivast südamekulda.

Õndsalik rahu meie sees ja looduse ilu väljaspool meid on üks ja sama.

Õnn külvab — õnnetus lõikab.

— Jah, seda küll! kostsin mina.

— Nüüd peate teda hoolega külastama! Nõnda ka tehke! Aga peatuda võite igakord pastori juures. Nad on teie külastamise üle väga õnnelikud.

Siin hakkasin päästma, mis veel võisin ja sellepärast sõnasin:

— Või nii! Aga mina oma lobaga sundisin nüüd teid ajuti unustama omi muresid ja hädasid.

Tagasi minnes kohtasin teel Hartvigseni, kes Maki juurest tuli. Tal näis kaunis tusane nagu olevat.

Aga minu kompanjonil pole põrmugi parem, vaid hoopis halvem, — lausus ta. — Homme sõidavad juba meie laevad merele, ja siis ei või ma kuidagi korraga kahes kohas viibida, nimelt: kontoris ja laevasadamal, peale selle ka veel paljudes teistes kohtades. Kõige pahem lugu on aga see, et nad võivad Maki tema omas kodus hoopis hulluks teha: eile tuli neile uus toatüdruk.

Ma juba teadsin ka sellest toatüdrukust varemgi: ta tuli Petrine asemele, kes pidi abielluma. Jensi-papa oli teise kusaigilt kaugelt skäärdest muretsenud. Teda kutsuti Margareteks. Ta oli õige noor ja nägus, kuid kõige selle juures ka imestamisväärt viisakas ja jumalakartlik.

— Ja vaat', seal istuski see Margarete õösel Maki juures, sest pidi talle andma tilku, — seletas Hartvigsen mulle. — Nad hakkasid omavahel kõnelema, kusjuures Margarete avaldas arvamist, et Makil olevat väga pehme lamada, et ta pidavat vihtadel lebama.

— Kuidas, vihtadel? — küsisin mina.

— Jah! On sarnast asja varem kuulnud? — küsis Hartvigsen.

— Ja äkki saingi Makilt kutse — tema juurde ilmuda, sest ta ei saanud — tõtt öeldes — ilma minuta kuidagi läbi. Laksingi üles. Temast ei olnud enam pooltki järele jäänud. — „Hartviich, mul on nüüd sinult head nõu vaja!“ — ütles ta mulle. — Võite juba isegi arvata, et Sirlundi Makk ei suhtunud igauhele sarnaste sõnadega. Ainult ilma minuta ei olnud tal kuidagi võimalik läbi saada. Noh, mina muidugi vastasin talle, nagu kord ja kohus, sest ta oli mind kord järjele aidanud. Nüüd siis otsustasin talle ka sarnast nõu anda, nagu see temasugusele tarvilik. Siin ta jutustas mulle ka vihtadest. — „Noh, seda ei saa küll olema! — kostsin mina kohe. — See plika on peast põrunud!“

— „Täna väga!“ — sõnas Makk mulle: — see oli ometi mõistlik sõna, mida vajasin!“ — Nüüd aga oli tarvis muretseda abinõu, mis teda aitaks jalule. Siis jätkas ta: „Kui nõndaviisi ikka edasi laman, nagu nüüd, siis ei või ma midagi teha, vaid pean alati ööd ja päevad läbi mõtlema, ja see võib mind muuta jumalakartlikuks.“

Siin peatas Hartvigsen veidi. See muudatus Maki juures näis talle ebaloomulikuna, et ta vahetpidamata silmi jõllitas.

— Tähelepanemiseväärt nähtus! — tähendasin mina.

Hartvigsen mõtles kaua ja küsis:

— Kas siis tõesti maailmas kõhuhaiguse vastu rohtu ei leidu? Mis pagana pärast siis meil need arstid siin on?!

Ja äkki muutus ta imestamisväärt ettenäijaks. Kogu oma mõistuse natukest kokku võttes kõneles ta:

— Kõigil meil, arvan mina, on enam kui selge, et kui sarnane energiline ja tugev inimene, nagu Makk, peab voodis lamama, siis on hävinemine enam kui käega katsutav! Teda tarvis jalule aidata!

— Selles ongi see raskuse peapunkt: kuidas teda jalule aidata?..

— Aga mis siis öieti! — kostis Hartvigsen ja liikus edasi. — Enne kui muutub ta jumalakartlikuks ja heidab vihtadele, kaevan tema vanni maa seest välja!..

XXV.

Ja siis, ühel hilisel öhtul ilmus vann jälle päevavalgusele. See oli väga huvitav lugu. Paruniproua ei teadnud sellest midagi, niisamuti ka Roosa. Meie aga läksime heleda kuu paistel ja virmaliste valgustel metsa ja toimetasime selle toiminguga õige ruttu. Väljakaevamisel töötasid samad isikud, kes teda mõne aja eest matsidki, nimelt: valvur-Sven, sepp ja tündersepp.

— Ei, see vann ei pea enam kauem maa sees olema! — ütles Hartvigsen. — Kunagi pole tarvis naiste lori ja midagi sarnast kuulata.

Ja kolm meest, kes selle juures töötasid, olid samal arvamisel ja vastasid, et naisterahvad on ikka sarnased rumalad inimesed, ja seesugusteks nad ka jäävadki. Samad meesterahvad aga töötasid tüdimatult. Nad teadsid väga hästi, mis teevad, kaevates välja seda koledat voodit, ühtlasi kardetavat kõigile kolmele ja ka paljudele teistele. Kuid teist väljapääsu-teed ei olnud. Järgmise läbiotsimiseni oli vähemalt aasta. Pealegi, Maki lamamine haigevoodis tõi enesega kaasa niipalju pahandusi ja tüli, et kõik muu oli palju kergem läbielada. Ja nähtavasti ei valmistanud vanni matmine ka valvur-Svenile erilist head meelt. Ja sellepärast ta vististi töötaski labidaga nii virgasti, et higi tilkus ojadena. Mis aga teistesse kahesse puutus, siis sepp sõnas siin:

— Niipalju, kui mina teid, Hartviich tunnen, ei jäta teie meid ometi ilma vaevatasuta. Eks ole nii?!

— Muidugi mitte! — kostis Hartvigsen. — Lubage aga ainult järele vaadata, kas oskate küllalt ettevaatlikult padjaga ümberkäia. See on ju punasest siidist.

— Ennää, tündersepp kaevab seal ükskõik kuidas juhtub, — tähendas sepp.

— Mina kaevan ükskõik kuidas juhtub? — imestas tündersepp. — Mina oleksin valmis kas või paljaste kätega kaevama, et aga mitte patja rikkuda!

Nad olid kõik nagu suured lapsed: töötasid kiitmise ja vaevatasu pärast.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Vastus „Mylvy'le“.

(„Abieluleht“ Nr. 30.)

Millise kuupalgaga on võimalik abielluda? Sellele Teie küsimusele võib nii väga mitmet moodi vastata. Enamjagu oleneb see siiski ära sellest, millistes oludes ennem seda elatud. Naine, kes harjunud küllusega ja lähedate elamisvõimalustega, teeks tingimata suure rumaluse, abielludes vaese mehega. Ei usu, et armastus oleks püsiv, kui ainelised küsimused kriitiliseks muutuvad. Tõusevad etteheited üksteisele, lahkarvamised ja karm tõsielu kustutabki selle, mida arvati armastuseks. „Tühi toob tüli majasse“, ütlev vanasõnagi. Arvan siiski, et ka kümnetuhandelise kuupalgaga võib mees abielluda ja toita oma naist ja perekonda, kui see mitte liig suur ei ole. Kui palju on praegu töötä tööliisi ja inimesi, kellel sissetulekud ainult pool sellest ja tuleb ka ära elada. Teie soovitan abielluda ainult mehega, kes teenib Teie nõuetele vastavalt 200 krooni kuus palka. Muidu võib juba ette näha abiellulohutust ja armastuse lõppu abiellus.

Regelius.

Vastus „Asko'le“.

(„Abieluleht“ Nr. 31.)

Keegi „Eros“ rääkis, et tema ei sõanda oma „kosjakandidaadiga“ naituda seepärast, et naija küllalt vana, seega suguliselt mitte küllalt võimas. Küllap siis ikka abiellust peamiselt noid seksuaalrõõme otsitaksegi, kui vastaspooli kaubeldakse nagu lihtsaid moonakaid. Teie poolt mainitud naitumispõhjused mängivad küll alul teatud osa, jättes esikoha siiski seksuaalküsimusele. Lugege „Abielulehes“ ilmunud artiklit „Uus abielu“ seksuaalküsimust käsitlevat osa!

Hingelise armastusega on aga abielul vähe ühist. Keegi kirjanik ise loomustab abielu tabavalt surmael- se kurbmänguna, kõdunemise sümptomina, kus kõik kired on aheldatud eroottiliste elamuste nūnaseerimise saha ette.

Ning hakkavad ka abielus kunstnikud maalima ainult lilli ja lapsi; lilli enese kaduvusele: hauale ning lapsi enese kuulsusele. Harilik töömees peab aga hakkama ka õõsiti töötama, sest on ju nüüd ta ainsamaks ülesandeks, siin maises elus — toita, ainult toita oma peret!..

Traagik.

Vastus „Vivian'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 31.)

Kui laskute elu tõelisesse seisukorda, siis näete selle veel õudsemana ja kohutavamana endisest. Hajuivad korraga kõik Te pühamad unistused, arvamused, tõekspidamused ning mõisted. Isegi armastus, see pühaduse ning vagaduse kaudim kehastus, hajub, jättes järgi enda mõistest mingi võika, hirvitava karrikatuuri, mille varemteel ainult poeedid luuletavad ilusamaid laule mingist armastuse müsteeriast. Sest rahvaste muutmatud põhilaused on: pettus, toorus, variseerikkus. Jääge ükski kesk hävinevat ilma, lööge pea püsti, pange käed ristamisi seljale, ning kõndige läbi elu, nagu Napoleon vaadeldes iseenda suursugusust.

Traagik.

Vastus „Paul'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Teie kirjutisest hõngub toon: „Ehk küll ei ole, aga siis peab katsuma olla!“ Selle vormeli järgi käies võib küll saavutada soovivat, ent see ei ole tõeline, tõsiselt saavutatud edu, pigem juba mingi kaudne enese kaelamäärimine. Hingeline, tõsine gentlemann ei muuda end säreva- maks naise juures, vaid tihkib enda õiget nägu, enda tõelist „mina“ näidata hābenemata. Sellest vist ongi tingitud selliste meeste väike minek naiste manu. On nii, et inimene otsustab kaasinimest esijoones väliste kōitumisõskuse järgi, mis küll tehniliselt kõrge, ent hingeliselt väga madal võib olla.

Traagik.

Vastus „Regina'le“ Tartust.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Kui Teie mees nais Teid, igasuguse materiaalse kasuta, siis armastate ta ka Teid. Ta ei ole olnud aga Teile truu kaua, tähendab on lakunud armastamast Teid. Ja mispärast

Traagik.

Teian seda.

Teian seda, kuidas ärkab hing vähemal puudutusil. Teian kui raske on isegi akkordide kuulata muusikast, mis kõlavad hingesse, nagu kaduv mälestus, millest lahkuda ääretu valus. See äratav otsimisi ja igatsusi, mida pole leida siit madalmaalt.

Tundub ümber kõik tühisena. Tahaks üle olla, tahaks mööda minna!... Ei mõista sind, ilm! Ainult tühjus naerab su ümber, kui eksid ääretus oõs, kus pole julgustavat seltsilist ega toetavat käevart...

Tunned kadest, kui kuuled rõõmsaid helisid sealt, kust möödusid kord uhkelt, ning läksid leidma õnnemaad tähtede rajult. Tahaksid sarnaneda neile, et olla rõõmus, et naerda — naerda nõnda, kui nemadki, kel tundmata hingeline igatsus — valu.

„MUSSIA“ PROVINTSIST.

Vastus küsimusele: „Mida otsite abiellust?“

(„Abieluleht“ Nr. 31.)

Nähtavasti tunnevad vähesed huvi sellest, vägagi tähtsast küsimusest, millest mina küll vaikides mööduda ei saa.

Abielluksin just looduse seaduse pärast. Olen loodud naiseks ja emaks.

Tahaksin last — aga vilets on ennegi töötaja neu olukord, siis aga ei saaks kusagil töötada. Ja veel enam kohutavad need igasugused arvamised — lapsega tüdruk. Ei aita abielluda raha ega varanduse pärast. Hea, kui on armastus, kuigi see pea alati möödub. Parema juba rajada abielu austusele, sõprusele.

Leila.

Vastus küsimusele: „Kes annaks nõu?“

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

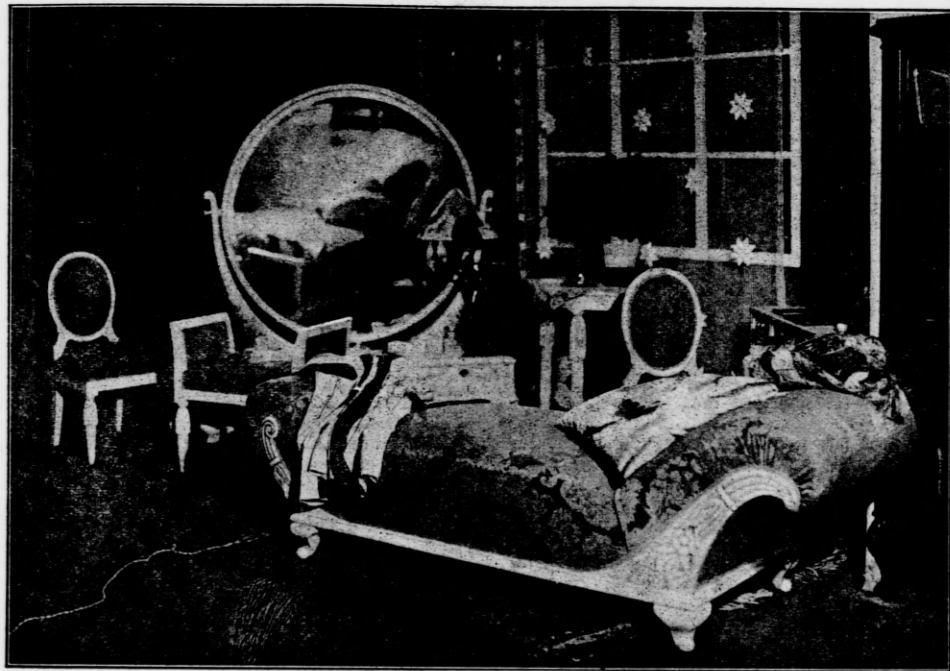
Tõendatakse mitmelt poolt, et kui tütarlapsel on jämedad sääred, siis sellest neiu saab tulevases abielus hea abikaasa ning eeskujulik ema oma lastele. Nii et kui Teil on jämedad sääred, siis sellega pole veel katki midagi, kõik on „comme il faut“; nagu Prantsusmaal öeldakse.

„Nomen nescia“.

Õnnes ja mures, ikka langeb meile üks ja sama vari — surm.

Mida kõrgem on lend, seda vähem näeme tiivade lehvitusi.

* nagu peab olema.

Moodsa daami buduaar. — Väljavõte raamatust „Moodne korter“.

— Kust tulete? Kas kauaks siia jääte?..

— Igavesti — surmani! Seni, kui süda veel rinnus tuksub. Ärge parem küsige! Peaksin palju jutustama... ja seda oleks mul raske teha... Eksinud tütar tuleb tagasi näitelavale... Kas teie teda veel vastu võtate!..

— Eksinud tütre võtame vastu suurima rõõmuga ja tapame talle parima tallekese, — naljatas Glama, rõõmsalt naeratades. — Kuulge mind, Gurskaja, ärge kaotage ainukestki minutit aega! Sõitke kohe Suvoorini juurde. Paluge end tema teatrisse. Ega's ta pole veel oma „Medea't“ unustanud! Ta võtab teid jälle vastu.

— Aga kui mitte, mis siis? — küsis Maara aralt.

— Ärge enam viivitage! Sõitke jalamaid Suvoorini juurde!..

Maara auto peatus Erteli põiktänaval — Suvoorini maja juures. Meeleheitlase vahvusega sammus ta trepist üles Aleksei Sergejevitši korterisse. Vana uksehoidja tundis ta kohe ära ja sellepärast võttis õige lahkelt vastu. Seni kui temast Suvoorinile teatas, ootas Maara suures ärevuses.

— Olge nii lahke, proua Gurskaja!

Suvoorin kohtas Maaraga peaaegu kabineti ukse juures. Meelestus talle endine aeg — esimene kohtamine, kui tuli otsustada: kas olla või mitte olla näitleja. Siis meelesid osade lugemised. Väärtuslikud vastused. Siis sügav huvi andekuse vastu. Meelestus „Medea“ lugemine — siis esimene spektakkel. Kärarikas edu... parim tasu — auväärt autori kiitus. Ja see vanamees, kes teda nii lahkelt ja sõbralikult vaatles, näis talle nii kallis ja lähedane olevat...

— Kust tulete, proua Gurskaja? Milline saatus on teid siia toonud? Kuidas vabanesite oma krahvi lipigääsmatust lossist? Istuge ja jutustage mulle sellest kõigest!

Maara langes masinlikult sügavasse tugitooli: ärevus takistas ta kõnelemist. Kui ta oleks alistunud oma südame- tundeile, siis oleks pidanud ta kõik oma kannatused ja lootused pihtima sellele vanakesele. Kuid see vanamees — südame- metetundja — luges juba nõolt tema piinlikku ärevust.

— Jutustage, tuvikene! — algas vanamees lahkelt. Ja tema lahkend sõnad tungisid südamesse.

— Raske on kõike jutustada, Aleksei Sergejevitš. Armastuses on mul suur pettumus. Ja sellega on kõik lõpetatud. Hirmus ka õudne on kogu selle peale mõelda, mis ma olen pidanud läbi elama ja kannatama. Murtud südamega tulin tagasi teie juurde, et jälle teatrisse pääseda. Ainult näitelava võiks veel mu hinge haavu parandada. Ainult kunstile tahaksin veel kord elada!

— Ise ajan teid siit, Tamara Nikolajevna, aga kui teaksite kui raske ja valus mul on teist lahkuda! Maa-elu üksinduses võib ju nii kergesti ja ruttu sõpra tundma õppida. Ja teie olete mulle enam kui sugulane. Olen õppinud teile alistuma, sest tean, kui muutlik on kõik maapealne elu ja õnn. Mõtlen ikka teie peale, tundes rahutust ja ärevust teie pärast. Kirjutage mulle vahest mõni reakene omast elust: olen väga tänulik, kui seda teete.

— Kindlasti kavatsen teile kirjutada, kuid kunas seda teen, ei tea ma praegu küll öelda. Lähem ju praegu eluvõitlusele, võib-olla ka surmavõitlusele. Elusalt ma juba ei alistu! — naeratas Maara kahvatult.

Ja talvise valguse nõrk kuma kohtas seda naeratust. Väljast kuuld juba neljahobuse sõiduki kuljuste kõlinal, mis trepile lähenes...

Maara jättis jumalaga vana vene kombe järele: istus siis sõidukisse, lõi ristitähke ette ja suudles südamlilikult. Mõlemail veeresid pisarad silmi.

Siis sõitis sõiduk trepilt, kadudes pargi hämarusse. Maara pööris ümber. Tõusva päikese kiirtes naeratas talle roosakahvatu loss külmalt, olles kaetud paksu lumemantliga, mille all magasid üsna rahulikult hõbeselge tiik ja kirjud lilleklumbid ning -peenrad. Ja meelestus nüüd Maarale päev, mil ta esimest korda „kohtas“ seda nõialossi... Lilledevaip lõhnas siis mäenõlvadel, ja põliste puude rohelusest paistis nagu elavast raamist hõbeselge tiik oma valgete veelililatega. Kevad valitses siis tema südames, aga nüüd on sinna omale aseme leidnud tige talv. Parki sisse sõites kadus ka igavesti tema silmist kahvatu-roosa loss. Terav, torkav valu asus Maara südamesse.

Ja ta tundis, nagu oleks talle mõni võõras, tundmata hāäl saladuslikult sosistanud:

— Kas mäletad veel viljavälju? Kui kenasti kirjendasid seal rukkis punased moonid ja sinised rukkililled! Ja teie kõndisite siis käsikäes, olles õnnelikud, hingates põldude värsket aroomi? Kas mäletad veel, kuidas ta sulle armastusest jutustas? Kuidas unistas õrnast, igavesest, loitvast armastusest? Aga siin, niidetud heinamaal — äsja loodud heinakuhja juures unistasite teie kuuväljel õõl. Mäletad sa veel seda aega? Kas nüüd on siis kustunud tulukene, mille suudluste kirk kord süütas? Kirg! Kas selle kire laul — võimas ja vägev — helge ja ilus — ei hela enam sinu hinges? Kas mäletad veel oma õnne, või oled ta juba igavesti unustanud? Ja Maara pigistas tugevasti oma pea käte vahele. Meelekohtades tuksles kiiresti, nagu oleksid seal tuhandad väikesed vasarakesed ta- gunud.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Vastus „Milvy'le, tema vastuse puhul „Nomen nescia'le“.

Teie kirjutate, et armastus on mõõduv, seepärast peate rumaluseks väikesepalgalise ametnikuga abielluda. Lubage, et mina Teie arvamist ei poolda. Kas siis pole Teie iialgi kuulnud, et armastus teeb imet. Nüüdseaja ime aga on see, kui armastajad abielus isegi 60—120 kroonilise kuupalgaga saavad hästi läbi, ilma võlgadeta. Armastus on elupäike, seepärast ta pole ka mõõduv, nagu Teie arvate.

„Nomen nescia“.

Vastus „Reginale“ Tartust.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Vastasin minagi kord Teie küsimusele. Nüüd näen, et see vastus ei osutunud kõige sobivamaks, mis tingitud sellest, et jätsite mõned piisajad avaldamata, ja — ainult veidi kujutasite olukorda teisiti, kui see tõeliselt on, mis aga küllalt mõõduandev, et asjale teistsuguse pilguga vaadata.

Küsite: 1) kuis saaksite teise naiseks, kui mõlemad olete abielus. See on pentsik küsimus. Vastus on ju loomulik: ainult siis, kui lahutate ja Teie praegune mees Teile lahutuse annab, sest ta ju ei armasta Teid, ja meie seadused ei luba kaht meest, naist pidada. Lahutus aga, kui lapsed olemas, on sel juhul, kui teistkordselt abiellute väikesepalgisega, kaunis riskantne. Millega aga olete garanteeritud, et Teie uus armastaja Teiega siiski abielluks, kui olete vaba? Heast usust üksi mõnikord on vähe. Kuigi soovitasin Teile esimesel korral lahutust, lisasin aga juurde — kui Teie tulevane mees jõuab perekonda üllalpidada. 80 kr. kuus aga on vähe 4 hingelise perekonnale. (Esimesel korral vaiksitate mehe sissetuleku suuruselt).

2) Annaksite kõik, et Teie armsamaga igavesti koos olla. Kas isegi lapsed ohverdaksite? Olete liig suur egoist. Mõelge asjaolule, et abielludes nii väikese sissetulekuga mehega — kannatavad lapsed, kuigi nad Teie praeguse mehe kasvatada ja hoolle alla jääksid. Teie mehel aga puuduvad eeldused lastele korraliku kasvatuse andmiseks sellisel määral, et neist eeskujuliku kodaniku saaksid.

3) Kas tohib abielunaine tõsiselt teist abielusolevat meest armastada? Vastus on muidugi eitav, kui vaid

tohtimisest jutt. Paljud ilmas keelatud. Kas kõiki neid ettekirjutusi aga peetakse silmas, see iseasi. Tunded kõnelevad sageli teist keelt. Kui tahetakse õnne nautida, siis unustatakse kõik. Kui olete tugeva iseloomuga — juba laste tõttu toote ohvriks enda tunded. Kui olete aga nõrk või kui Teie lihtsalt ei taha tundeid allasuruda ja edasi pinnelda, siis muidugi on teiste nõuanded kasuta.

Frederic Rex.

Vastus „Paul'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Mulle näib, et Teie liig alahindate tänapäeva naist. Kuigi naist võrdeldakse sageli tiigriga, kelle ees peab alati valvel olema, ei tarvitse aga sellepärast veel despooot olla. Suurem osa Teie väiteid on niivõrd absurdsed, et mõttetu oleks nende puhul pikemalt sõna võtta. Ainult kolm väidet peavad paika. Need on: julgus, tarkus, karskus. Neist aga üksi vähe, sest kõik ülejäänud Teie poolt kiidetud „õilsad“ omadused kuuluvad negatiivsete hulka, mis ületavad eelpool tähendatud kolm positiivset. Mul oli kunagi juhus näha Teie poolt eelistatud naise käitlemist ja pean ütlemale, — kurb tunne tekkis südamesse, viha sellise „ideaalse“ mehe vastu. Õnnetu on see naine, kes Teie orjajaks satub. Puudub vaid piits Teie kätes, et täiel määral enda „võimu“ ja „tarkust“ naise turjal tunda anda.

Frederic Rex.

Vastus „Milvy'le“ tema vastuse puhul „Nomen nescia'le“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Ei tahaks küll segada kõrvalise isikuna võrdlemisi huvitava vestluse vahele. Ent loodan, et andestate mulle, kui julgen ka tõugata oma tähtsusetu arvamuse sinna vahele.

Imestan vaid Teie kainet reguleerivust, et niisugusest summast piisab selleks ja niisugusest summast jätkub selleks ja selleks ja puudus tuleb veelgi. Arusaadav — kulda võib ju kõhvliga loopida enda ümber laiali ning lainetada igasuguste toalettidega ning muu luksusega, mis maksavad tuhandeid kroone. Ent iseasi, kui tahetakse teada, millise kuupalgaga võib elada korralikult abielus.

Christun täiesti „Frederik Rex'i“ arvamusega, et seks piisab vabalt

80-nest kroonist, kuigi ta ei luba erakordseid naudinguid, ent vajalised tarbed saavad sest kindlasti rahuldatus ning vaimliseks lõbuks jääb ka väikene summa üle. Ent kui soovitakse elada nooblis korteris ning toita end restoranis, (sest kahest kr. võivad kolm inimest vabalt end toita, kui toit valmib kodus) siis loomulikult, ei jää midagi üle, eriti veel kontsertideks j. m. jaoks, mis seotud pealegi nooblite toalettidega.

Tõsi — siis ei jätku 120 kr., ka 240-nest ja 1000 mitte, sest mida suurem on sissetulek — seda suuremaks muutuvad inimese nõuded. Arvestage näiteks Ameerika börsitegelastega, kel käsitada miljoneid ning kes muutliku börsiseisu ja opereerimisega sageli kaotavad viimase sargi seljast. Siis kui selline mees oli rahadega — oli teadagi ta väljaminekute suurus (luksus ning muud veel), ent kaotades kõik astub ta kusagile ärra lihtametnikuks ning toidab end ja omakeid mõnedollari nädalapalgaga.

Nii on lugu ka Teiega, mu armas! Väljaanda võib palju, ent see pole harilikult kaine elu tarvidusnorm. Ent meelsast julgen soovida Teile midagi head. Kui olete sama veetlev, nagu suurim osa Eesti neide (eriti blondiinid), siis püüdke pörkuda kuidagi Ameerikasse, kus vast leiata mõne „rasvase hane“, kes suudaks lubada Teile luksusi, millest siin ei oska undki näha.

Rolandino.

Vastus „Paul'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Et teada, kuidas kohelda naisi, peab neid ennem hästi tundma. Ei või ega saa neid kõiki kohelda ühtviisi, sest nad kõik erinevad niivõrd üksteisest, et ei või nende harvaheliste olevustega kõituda kõigiga ühtviisi, vaid iga ühe juures tuleb leida tema sügav mina ja siis selle järgi kohelda. Kes vähegi on inimhingede tundja, võib kaunis kergelt pilku heita sisemise sügavusse, ning selle järgi siis kohelda, on õilis ja auväärne. Ent toimida aga kõigiga ühtviisi või võtta kõik ühtviisi, on hoolimatu, ning ei saavuta lugupidamist. Tõesti suurim pahe on meestes see, et nad hindavad naisi kõik üldkõikuvõttes ikkagi ühesarnaseks, mis aga pole õige. Kuid peajooned, mida kõik naised hindavad ja soovivad mehest, on — viisakus. Ning viisakas tuleb olla ja viisakaks jääda.

Helmy.

Vastus „Regina'le Tartust“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Kahetsen väga, et olete ilma armastusega: olete valesti abiellunud. Aga nüüd seda parandada enam ei saa. Sest olete ju abielunaine ja kahe lapse ema. Teie ütlete küll, et tema teid armastab, aga see on ainult kirg ja mõõdaminev armastus. 80-kroonilise kuupalgaga linnas elada ja seltskonnas käia, sellega ei tule kuidagi läbi. Nüüd mõtlete küll, et oh oleks mul armastus, siis saaksin kõigega hakkama! Aga ei, siis tunnete enese pettunud olevat, siis on palju pahem, kui esimesega, sest nüüd saate omale kõike lubada ja ka lastele anda. Et see, keda Teie praegu armastate, Teie lapsi ka armastab, seda küll ei või olla, sest seda tema ainult ütleb Teile, ja võib ka olla, et tema seda ei tea praegu isegi, ja ei saa aru enesest. Teie veate ennast ja oma lapsi õnnetusse. Vastan teile sellepärast, et ka olen 30-aastane ja 2 lapse ema ja ka mitte õnnelik abielus, sest ka minu mees viibib vähe kodus, ehkki meie ühevanused oleme. Ja kui mulle ligineks varanduslikult kindlustatud abielumees armastuse ja truuduse töötusega, ei saaks ma seda iialgi uskuda, et tema oma töötusele truuks saaks jääda. Et Teie välja valitu varanduslikult kehvem Teie praegusest abikaasast on, siis soovitaksin Teil mitte seda sammu astuda.

„Lilli“ maalt.

Vastus „Margit'ile“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Teie ei räägi sugugi omas a-v. küsimuses, kas Teie jalad ka Teie endile meeldivad. Palun järgmises kirjas oma seisukohta ses suhtes avaldada. Ka nimetage, kes pilkavad Teie sääri enamuses, mees- või naissoo esitajad. Teistest küljest — kas on Teil juhus olnud kuulda, kus liig peenikesi sääri jälle kiidetakse? Säärite paksuse kohta ei ole looduselt ühtegi tavalist mõõtu igale kehale, mis sellega täielises proportsioonis oleks antud. Üksikud iludused omavad vastavalt keha mõõtudele täielises proportsioonis jalad. Nii võivad nad igas paksuses olla, mille juures vanadus osa ei mängi. Mina arvan, et Teie sääred kaaslastele enam kadestuseks kui pilkamiseks on. Seepärast käige julgelt edasi ja lõuge igal juhul oma seaduslikul teel saadud jalad, ütleme trammil jne., demonstriivselt välja, nende ilu vaatamiseks ja — iludusvõistlusel — arvustuseks. Pilkaajate pärast ei pruugi Teie jala sääri peenendama

hakata. Kes ilma pilli järel ikka jõuab tantsida? Kui sääred peenendatud, leitakse vast jälle midagi, mida pilgata. Inimesed ei suhtu teineteisse alati heatahtlikult.

„Kandidaat“.

Vastus „Kandidaadile“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Väga õige, et paljud peavad tüdrukupõlve pidama, eelistades seda paremaks, kui piskust jagada piskuga. Võib-olla olen ma erand, kuid eelistan piskust jagada piskuga, kui et olla üksinda. Küllusest pole ma kunagi unistanud, ei tahagi olla rikas. Olen vähenõudlik ja rahuldun piskuga, ning ei tunne end sugugi õnnetuna olles vaene. Võib-olla olen see sellest, et olen elanud ikka vaid vaeselis oludes, ja ikka rõõmsaks jäänud. Mehes sooviksin vaid leida armust ja headust, eriti, et ta oleks hea ja ei armastaks mitte kaukaaslase viisil, s. o. et võtaks taguda vahest. Olen väikene, hea ja õrnahingeline, isegi karm sõna teeb mu nukraks ja nutma, ent mis siis muist veel järgi jääks, kui mees taguma hakkab!...

Kui ka kõik ilm pooldab raha, eelistan mina vaid armastust ja abielu.

Sihilikult ei tahtnud ma võtta „kurvalt naiselt“ ta meest, vaid viia sellega tagasi teda ta mehe juurde, kellest ta kavatsenud lahkuda olude sunnil. Ent lahkuda olude sunnil, mis ei ole ju mehest, et tal pole võimalik teenida suuremat palka, — oleks ju kuritegu, mitte armastus. Sageli muutub meile aga „miski“ või „keegi“ just siis „alles“, või „jälle“ armsaks, kui ta kaotanud oleme...

Miks ma aga ise seni ühe väikesepalgalise poissmehega abiellunud pole, olen sellest, et vist pole tund tulnud! Ent teie olete ju ka alles poissmees, ja miks siis Teie veel abiellunud pole?

Helmy.

Vastus „Regina'le Tartust“.

(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Ainuke, mis Teile soovida võib, on kalduda sinnapoole, kuhu kuulub süda!

Maine vara, luksus, on kaduv, mõõduv, millel pole jäädvust. Ent armastaja süda on jäädav seni, kui püsib elu ning kõik, mis põhjustab ja olestab elu.

Rolandino.

Inimene otsib vaid üht — oma hinge vastukaja teiselt elavalt olevuselt.

— Sa mäletad veel! Jah, sa mäletad! Kunagi ei unusta sa seda!

3.

Kunagi ei tundnud Maara nii suurt väsimust ja nukrust kui nüüd. Tund-tunnilt kasvas tema kärsitus. Oma tugeva tahtega peletas ta kaugele kõik mineviku mälestused, püüdes esile manada tuleviku kujutusi. Ta nägi juba ette oma halastamatut kättemaksu ja Selvini kahetsust... ja tagasitulevat õnne...

Pealinn — pealinn! Ometi oled juba siin! Silma paistsid tuttavad hooned ja ehitused — tuttav vaksal ja seal liikuvad tuttavad näod, ehkki ta neid ei tundnud.

— Kati, kutsu pakikandja ja korralda kõik asjad! Arvan, et Helene Porfirjevna tuleb meile vastu, saatsin talle telegrammi.

Rong vähendab kiirust. Platvormil kihavad kohtuvad inimesed. Teiste hulgas vilksatas ka Leeni roosalt õitsev nägu. Rongi liikudes hüppas ta juba vagunisse.

— Maara! Kas olite haige?!

— Olen lihtsalt vananenud, — naeratas Maara. — Ärge pöörge sellele mingisugust tähelepanu. Kui saan jälle mõne sõõmu pealinna nooruse eliksiiri — siis olen jälle endine. Sõidame võõrastemajja või võtsite juba korteri valmis?...

— Kõik on korras. Leidsin väga mugava korteri Eeslinna tänaval. Kolisin teie mööbli ka juba laost korterisse. Kõik on korras, võite reisiväsimust puhata.

— Kõige vähem mõtlen sellest. Olen küllalt maal puhunud ja vagunis maganud... Nüüd aga ihkan rahvahulka, liikumist, kisa ja kära...

4.

— Leeni, see on tore! Sõitsin nagu mõni printsess, kellele kõik valmis korraldatud.

Maara astus elegantselt rietatud linna toaletis sõõgipappa.

— Nõnda siis, krahv Selvin murrab avalikult truudust minu, kui kuulsa operetitähe vastu? Kas tohin teada selle naisterahva nime?

Maara huuled naeratasid. Aga ta silmis mustendas, nagu merel kange tormi ajal.

— Asi puutub faktidesse, aga mitte nimesse, — seletas Leeni ettevaatlikult. — Tema ei tunne halastust teie enese armastuse vastu. Pealinn teab teie kauakestvaid sidemeid temaga, aga krahv Selvin seikleb endiselt edasi. Põõrame endisele elule tagasi. Täna — Natalie Teplova, homme mõni muu.

— Natalie Teplova? — küsis Maara kulme korsutades.

— Jah, Valeeria Solskaja õetütar!

— Peatage!..

Maara langes mõttesse.

— Siis tuli meelde! Seesama noor instituudi õpilane, keda halesastin! See on juba sürpriis! Läks siis oma kuulsa tädi radu!

— Maara, ei maksa enam end ärritada! Kahju ainult, et teie krahvi pärast lavalt lahkusite! Sellega olete palju — palju kaotanud.

— See oli ainult väike vaheaeg. Võib-olla saatust ise juhtis mu naise kannatamiste kõrgemale astmele, et oskaksin kõike seda näitelaval paremini etendada.

Ta lõi masinlikult värsked ajalehed, mis tema ees lebasid, lahti ja luges:

„Natalie Teplova külaskäigu-etendus. Viieendat korda publiku armastatud operett „Geiša.“

— Ahaa! Leeni, mul veab hästi! Täna võin vaadelda oma õnnelikku kaasvõistlejat.

— Mispärast? Mistarvis, Maara? Teie võite juhuslikult kohata krahv Selvini!..

— Ma ei pane teda tähelegi. Tõsi küll: see võib ju väga naljakas olla — oma kaasvõistlejat vaadelda.

— Kui teie juba midagi tahate — egas te' sellest ka loobu! — tähendas Leeni, õlgu kehitades.

5.

— Nikolai tänavale! — käskis Maara šofferile.

— Mässides end karusnahksesse rotondesse, toetas Maara auto seljatoele. Ta tahtis mõelda teatrist, oma endisest sõpradest, kuid vägisi kippus kirjus mõtete rägastikus esile häbematu hirmutades „Natalie Teplova“ nimi. Naerata naisterahva kuju kerkis tema silme ette. Kutsumata mõtted tüitasid teda, nagu sügiseseid kärbsed, ja ta oli üliõnnelik kui auto peatas tuttava paraadtrepi ees. Kiirel sammul tipsis ta trepist üles ja kõlistas kärsitult.

— Kas Aleksandra Jakovlevna on kodus?

— Proua Gurskaja siin! — hüüdis Tanja rõõmsalt, talle ust avades. — Kodus — muidugi on kodus. Astuge saali...

Tanja aitas Maaral kasuka seljast võtta ja riputas varna.

— Aleksandra Jakovlevna! — hüüdis Tanja kilgates. — Proua Gurskaja on siin!..

Ärevuses astus Maara väiksesse võõrastetuppa, kus endiselt ilutsesid elavad lilled ja kuulsate näitlejate pildid.

— Gurskaja! Kust nüüd tulete?! — küsis Glama suures ärevuses, suudeldes oma endist armast õpilast.

Sport.

Uusi hiiglatagajärgi kergejõustikus.

Nagu paaril eelmisel aastal osutusid ka tänavused staadioni võistlused tagajärjed vastu ootusi väga headeks, andes rea saavutusi, mis meie oludes enam kui hiilgavad. Tänavused võistlused, tõi küll, ei toonud esile uusi suuri talente, nagu eelmisel aastal, kuid olid siiski rohkem kui tublid, vaatamata sellele, et kaasa ei võistelnud sellised mehed, nagu G. Sula, E. Rahn, M. Prost, F. Beldinski, J. Meimer, J. Tiisfeldt, V. Korol, K. Schütz, G. Kalkun, E. Tamm j. t.

Ent võistluste üldmuljet see ei tumestanud, kuna juba oleme nii kaugele, et meil igal alal välja panna rida ühtlaselt häid mehi.

Võistluste suurima üllatuse serveeris Arnold Viiding, meie suur kuulitõuke lootus, kes sooritas selle, mida ootasime peaaegu aasta, — tõukas nimelt kuuli üle 15 mtr. Uus Eesti rekord, 15.04 on vägagi tubli, peletades ühtlasi selle pettumuse, mida A. Viiding suve kestel kippus jätma. Teiseks väga kõrgesse klassi kuuluvaks tagajärjeks osutus N. Feldmanni ketas 45.36, mis näitab, et mees oma vormis on kaotanud kord ometi endise kõikumise, osutudes praegu kindlaks 45 mtr. meheks. Tubli oli siin ka A. Viiding, saavutades 42.22, samuti A. Verder, kelle tagajärjeks jäi 40.52. Heidetest

osutus viletsamaks oda, mille võitis lätlane R. Jurgis tagajärjega 59.05. Oma kohta hea oli A. Verder tagajärjega 55.36, rahuldav aga kirjanik J. Schütz 54.55.

Hüpped olid üldiselt võistluse niigelatateks aladeks, kuigi teival J. Erna ja A. Niggoli 3.40 ning kõrguses G. Schmidt ja N. Küttise 175 rahuldavad.

Jooksudes olid 100 ja 200 mtr. lätlane J. Kivitsi kindel saak aegade 10,8 ja 22,8 ootustest tublim oli aga siin V. Rattus, kes kattis 100 mtr. umbes 11.0 ja kordas 200 mtr. Eesti rekordi 23.0. Väga tublid olid siin veel noored E. Vendrich ja J. ning R. Tomsonid, kes näitasid, et nad juba praegu meie paremate sprinterite hulgas.

400 mtr. samuti ka 1500 mtr. olid rahuldavad, eriti viimane maa, kus tulemusteks: 1. Bucenieks, läti, 4. 13,8; A. Jürilau 4.14,8; K. Laas 4.16,2; A. Petermann 4.17,0 ja Maddison 4.18,8.

5000 mtr. oli võitja ajaga 15.51,2 Bucenieks, kellega visalt konkureeris A. Tomingas, saavutades peale 10 aastast sportimist oma elu parima aja 15.54,0. Mees vaatamata kauasele sportimisele peaks suutma areneda igatahes veel, kuna ta alles just tänavu jooksule tõisist tähelepanu pööras.

Tänavuseks Eesti meistriks jalgpallis

osutus jällegi Tallinna Sport. Fiinaalis oli küll Kalev ootustest tublim vastane, pressides ühejoolise pinnas mängus välja viigi 0:0. Kuna aga Kalev kaotas varem TJK-ile, päris meistri tiitli Sport, kes peetud viiest mängust saavutas 9 punkti. Väravate vahekorraga 14:2.

7. punkti — 3 võitu, 1 viik, 1 kaotuse evivad Kalev ja TJK, kellest

esimesel väravate vahelkord 9:2 ja teisel 9:5. Neljandal kohal on üllatameeskond Puhkekodu 3 punktiga ja väravatega 10:9. Viies on Narva võitja, kes omab 2 punkti, väravatega oma kahjuks 9:18. Veel hullem, nimelt 5:19, on väravate vahelkord Narva Tennis ja Hokeyklubil, kuigi ka evib 2 punkti.

—ent.

Kui Tallinn naerab ja nutab

Per aspera ad astra. . .

Tudeng ja ladina keel, eriti aga noor tudeng ja ladina keel — need on asjad, mida üksteises lahutada ei suuda keegi, vaid alati võib kuulda seal, kus esimene, ka teist.

Nõnda oli see ka tolle hilisööl, mil ühe Harju tänaval asuva kõrtsi kõrge sissekäigu ees peatus auto. Vähe ähkimist, puhkimist ja juba ilmuvadki auto sisemusest nähtavale kolm värvilist korporatsiooni tekkelt kandavat üliõpilast, kelle tuju üpris roosiline ja jalad päris pehmed. Eriti just ühel, kes igas sekundis vähemalt kaks korda ähvardas kukkuda, ent ei lasknud ennast siiski sellest heidutada, vaid tiivustas vahetpidamata kaaslasli kiiremale üleslemine-kule treppidest.

Auto sõiduraha tasutud, asuvad ka sõbrad sellele kaelmurdvale Kolgata teekonnale, kaks kainemat ees, kolmas, purpurpurjus olev tudeng aga kõige viimasena. Sõprade abivalmis käepakkumise lükkas noorsand viisakalt tagasi, seletades, et see trepp temale rohkem kui tuttav on ja kukkumist kuidagi karta pole.

Teekond läheb küll edasi tigusamudel, ent siiski ei näi tudeng välja kannatavat sedagi tempot. Ta tuigerdab ja komistab, ähvardades iga hetk tänavale tagasi sadada. Nii sünnibki. Jõudnud edasi astet viis, kaob tasakaal lõplikult ja silmapilk hiljem on mees all tänaval pikali.

Kohe on all tagasi ka kaks kaaslast, aidates ülesse kukkunud sõbra. Otse emaliku hoolega katsuvad nad järele, kas kukkujal kõik luud-kondid terved. Veendudes, et mehel tõsisemat viga pole, pärib üks, kuidas see kukkumine õieti tuli?

Ei ainstuki vastust. Tundes, et omal jõud trepist ülesminekuks puudub, ulatab kukkujat nüüd sõpradele käded, alustab koos teistega teekonda, lausudes ise ainult ehtsa filosoofi rahuga need enesest nii ilusad ladinakeelsed sõnad:

„Per aspera ad astra — üle takistuste tähtede poole.“

Ja tõesti oli see teekond üle takistuste, küsitav on ainult aga, kas tähtede poole.

Noore tantsitari äpardus.

Ei ole tänapäeval palju neid tütarlapse, kes ei unista hiilgavast näitlejanna või tantsitari karjäärist, õppides ja valmistades ennast ette sellele kutsele, mis arvatakse olevat kuldne, kui tõeliselt osutub vägagi okkaliseks ning ohakaterikkaks. Noori tütarlapse see aga ei kohuta, vaid ikka harjutavad nemad raugematult edasi, uskudes, et kord tuleb nendegi suurspõlv.

Üks neist paljudest, kes unistas balleriini hiilgavast kuulsusest, oli ka 16-aastane Asta K., kes õppimist alustas alles hiljuti. Kuigi tüdrukul veel aimu polnud balletist ja ta isegi varvastel ei suutnud veel püüda, armastas Astakene juba tuttavate ees teeselda suurt balleriini, nagu seda pahatihti juhtub noorte algajatega.

Kuna igal tantsijannal on pilt, mis kujutab teda tantsimas, otustas ka Asta lasta selle valmistada. Nii oligi. Ühel hommikul vara on ja tuba päevapiltniku juures, tantsukostüüm seljas ja kingakesed jalas, nii nagu see peab olema ühe balleriiniga. Varvastel seismisega ei katsugi Asta ennast täna vaevala, vaid otse tuge, seda muidugi nii, et pildil pole näha, seljataha asetatud tulbakeselt.

Pilt oleks saanud tõesti ilus ja Astakene sellel näha olnud poosis, mis kadedaks oleks teinud isegi vanad balleriinid. Aga enne, kui päevapiltnik jõudis plaadile jäädvastada seda ilusat poosi, juhtus õnnetus. Tulp lõi äkki kõikuma ja kukkus, samuti ka Astakene, pealegi nii õnnetult, et veristas kukla.

Pildist ei tulnud muidugi enam midagi välja, vaid noruspäi ja pisarsilmil, peas valutav haav, põõras Asta nüüd koju tagasi, kirudes kurja saatust, mis rikkus pildi, millega paljude teiste kombel oleks nii hea olnud tuttavate ees uhkeldada ja hoobelda!..

Lahutuskojast.

Nagu sügisel ikka, oli ka möödunud nädalal lahutuskotta oma segiläinud abieluasju kutsutud selgitama rohkelt paar, seekord arvult tervelt 17. Lõppenuks tunnistati neist aga 5 paari abielul, kuna teistel osutusid komistuskivideks mitmesugused vormilised põhjused või puuduvad tunnistajad.

Ei taha kõigepealt enam senist võrdlemisi pikka koostelu jätkata Helene ja Georg Tamm'ed, kes 14

aastat tagasi ühiselt töötasid kõik tormid võita. Kas sellep., et abielu algas õnnelul kuupäeval või mõnel muul põhjusel, pole aga selleaegsest leplikusest järele jäänud enam midagi. Et lahutus sellises olukorras loomulik, paneb ka kohus lõpupunkti sellele abielele, mis algas Tallinna Kaarli kirikus.

On jõudnud oma abieluga kord nii vaiksetest vetest tormideni ja sealt kaljudele Valentiine ja Sergei

Turkul'id, kuigi kord seda ühegi hinna eest poleks uskunud. Aga nõnda on see nüüd siiski, mõlemate poolte nõus olles lahutusega.

Teeb lahutus lõpu ka Anna ja Johannes Püssimite 10 aastat kestnud abielele. Piisab kümne-aastasest kooselust naisele ja piisab sellest ka mehele, kuna mõlemad nüüd toles enam kui kindlad, et nemad pole loodud ikkagi üksteisele ja lahutus on see kõige targem, mida nad ühiselt võivad veel ette võtta. Selle nemad ka saavad.

„Minu süda kuulub sulle,“ tunnistas Johannes Nurk aastat kuus tagasi Olga Eliisile, kes häbelikult ärevusest punase näoga, sosistas ka Johannesle vastu samad sõnad. Siis nad armastasid, olid õnnelikud ja lasid endid laulatada 20. septembril 1925. aastal Tallinna Kaarli kirikus.

Nüüd aga on kadunud sootuks see ühine õnn ja must kass on paarikese vahelt läbi jooksnud. Kuna leppimine pole enam kuidagi võimalik, saabub lahutus ühisel kokkuleppel abieluseaduse § 30. põhjal, täpselt samal ajal, kui möödub pulmadest kuus aastat.

Oli kunagi aeg, seda just mitte kaua tagasi, mil kohalikud juudid ei tahtnud kuidagi lahutuskotta astuda, hoides ennast lahutusest eemale nagu kurivaim heinakuhjast. Aga nüüd on see tee neilegi saanud rohkem kui tuttavaks, kuna peaaegu igal nädalal lahutuskotjas kohata võib ka juute. Möödunud nädalal osutusid siin nendeks Slate Sara ja Haim Schulmannid, kelle pulmi peeti alles 15. märtsil 1930. aastal. Ühine õnn pole sellega kuigi pikk, ent mõlemad arvavad siiski, et aitab sellestki. Ka kohtul pole midagi selle vastu, tunnistades nende abielu lõppenuks.

Viimasel hetkel on ära leppinud Alide ja Oskar Rettel, kes paluvad oma lahutuspulvet läbivaatamata jätta, mis ka sünnib.

Mitmesugustel põhjustel lükatakse edasi järgmiste paaride lahutus-ajad: Marie ja Johannes Jakobson, Anette ja Johannes Tikermann, Melanie ja Mihkel Liiv, Ella ja Robert Friedmann, Marta ja Mihkel Saveljev, Pelageja ja Johannes Marikin, Juulie ja Johannes Mäemart, Julie ja Oskar Nömm, Juulie ja Rudolf Pellmann, Anna ja Karl Kõön ning Anna ja Rudolf Kipper.

Maitsvaid toite kalast.

Kalapuding.

400 gr. kalaliha, soola, pipart, 1 spl. kartulijahu; 4 spl. võid, 1/2 liitrit hapukoort.

Puhastatud kala lastakse paar korda läbi lihamasina. Või hõõrutakse vahule, lisatakse juurde kala, kartulijahu, pipar ja sool. Segu segatakse hästi läbi ja lisatakse juurde koor. Pannakse siis määritud vormi ning keedetakse katlas vees ühes vormiga tund aega. Kui valmis, pannakse vaagnale ja ilustatakse tomatiga ning roheliste lehtedega.

Silgud äädikas.

1 kilo värskeid silke, 1/2 klaasi rukkijahu, soola, rasva, 1/2 teelusika täit suhkrut, 2 loorberilehte, vürtsi, pipart, äädikat.

Silgud puhastatakse, pestakse ja veeretatakse jahus. Rasv aetakse pannil kuumaks ning silgud praetakse selles pruuniks. Jahutunult pannakse nad purki. Maitseained ühes äädikaga keedetakse ära ja valatakse jahutunult üle silkude.

Kilupasteet.

Värsketel kiludel võetakse luud ja nahk. Puhastatud liha lastakse läbi lihamasina, lisatakse juurde kõvakeedetud ja hakitud muna, peent pipart, hakitud sibulat ja soola. Saadud segu lastakse veel kord läbi lihamasina. Segu pannakse kastruli, kus enne on sulatatud võid ja lastakse keeda, alaliselt segades. Keedetakse umbes veerand tundi. Süüakse jahutunult.

Kalakotletid.

1 kg. kala, 100 gr. võid, 3 muna, 3 spl. hapukoort, pipart, soola, 2 prantssaia. Kala puhastatakse ja lastakse ühes saiaiga läbi lihamasina, lisatakse või, munad ja maitseained ja vormitakse ümmargused kotletid, mis praetakse keskmisel tulel või ehk rasvaga küpseks. Antakse lauale keedetud makaronidega.

Praetud kaali lõigud.

2 kilo kaale, 1 muna, 1/2 klaasi piima, riivleib, soola, valget pipart. Kaalid kooritakse, lõigatakse viiludeks ja keedetakse soolase ja piprase vee sees pehmeks. Kaali lõigud kastetakse muna sisse, siis riivleiba ja praetakse pannil tulel pruuniks.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 27. septembril: 9.55. Jumalateenistus Jaani kirikust. Julustab õp. H. Kubu. 12.15. Põllumajanduslik kõne. 12.45. Põllumajanduslikke teateid. 13.00. Lõunane kontsert. Juh. md. A. Krull. 14.00. Ülekanne Tartust. 15.30. Ülekanne Tallinna Hippodroomilt. (Rahvusvahelised ratsavõistlused). 17.30. „Vahitorni“ seltsi kõned. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lauljate Liidu esimees T. Vetti: „Eesti Lauljate Liit kümne aastane.“ 19.30. Palu trioole. Mängivad: R. Palm — viiul, A. Karjus — tsello, Fr. Nikolai — klaver. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Lugegistund. (Esineb Albert Üksip). 20.30. Kontsert. Juh. md. A. Krull. 21.30. Vana tantsumuusi- kat heliplaatidelt. 22.00. Moodsat tantsumuusi- kat Dancing-palace'ist „Gloria“.

Esmaspäeval, 28. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.30. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Vaimulik kontsert Jaani kirikust. 21.20. Kontsert heliplaatidelt.

Teisipäeval, 29. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Haridusliidu sekretäri Ev. Vender: Öpningidest. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert Richard Wagner'i helitöist. Juh. md. Ark.

Krull. 21.00. Esperantokeelne nädalakoosolek. 21.10. Kergesisulist muusikat.

Kolmapäeval, 30. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.00. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.20. Päevauudiseid. 18.30. Lastetund. 19.00. Põllumajanduslikke teateid. 19.15. Retsitatsioone. 19.30. Muusikateoria tund. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ark. Krull. 21.30. Tantsumuusi- kat heliplaatidelt.

Neljapäeval, 1. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Tallinna Rahvaulikooli tegevushooaja avamisaktus. 21.00. Kontsert.

Reedel, 2. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Pool tundi soliste. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.35. Kontsert. — Kergesisulist muusikat.

Laupäeval, 3. oktoobril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-öiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. Dr. H. Mäe: Vestlus raadiojale- nestele. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert: Juh. md. Ark. Krull. 21.05. Vana tantsumuusi- kat (Salong, Oja, Kärt). 22.00. Moodsat tantsumuusi- kat „Estoonia“ Valgest Saalist.

Õiguse-kaalukojast.

Vargus peol ja politseis.

Viibides ühel heal päeval Kopli pargis kaitseliidu peol, tutvus Dimitri Jakovlev seal Ida Emeljanoviga. Kuigi tutvus oli alles noor ja värske, kadusid mõlemad peagi peolt, et veeta mõnigi kaunis minut Ida Emeljanovi kodus, kus see elas koos kellegi Richard Pekkoga.

Vaatamata hoogsast algusest, ei tulnud aga tollest uuest tutvusest välja midagi head. Ida Emeljanovi juurest lahkudes, tõttas Dimitri Jakovlev kohe politseisse, seletas seal, et I. Emeljanov olevat temalt varastanud kuus krooni.

Kui Ida Emeljanov politseis ülekuulati, ei salanud tema süüd, vaid võttis varguse omaks, seletades, et raha saanud R. Pekkoga, kes selle eest viina toonud.

Kohtus aga peab too pealtnäha vägagi kahtlane naine, välimuselt selline, nagu neid Koplis palju, oma kohuseks tehtud tegu tagasi ajada. Kui kohtunik küsis, miks ta aga siis alul enese süüdi tunnistas, seletab I. Emeljanov, et ta seda tegema olla sunnitud. Olla teda nimelt politseis peksetud ja hirmsasti ähvardatud ning tema, kartes, et asi surmamiseni võib minna, võtnud ta, et piinadest pääseda, ettepanemise süüdistuse omaks.

Kuna kohtunik leiab, et see kahtlane naine seletus, vähe- matki usaldust ei vääri, karistab ta Ida Emeljanovit kolmekuulise vangistusega.

See otsus tehtud, tuleb kohe arutusele Ida Emeljanovi teine süüas, jällegi vargus. Nimelt sattus keegi Aleksander Lukkmann kunagi purjus politsei jaoskonda, kus sel ajal oli millegipärast ka Ida Emeljanov. Kohe kehtis see enese A. Lukkmanni kõrvale istuma, ajas lõbusalt juttu ja selle järele kohe ka kae mehe tasku. Kuna A. Lukkmann oli purjus, ei märganud ta ise midagi, küll aga nägi seda valvekorral olev politseinik. Selgus, et Ida Emeljanov siin, otse politsei silma all nokastanud mehe taskust ära oli võtnud — 15 senti.

Ka selles asjas ei tunnista pikkade näppudega naine ennast süüdi. Raha kukkunud A. Lukkmanni taskust välja ja tema võtnud selle ainult ülesse.

Seegi seletus ei leia kohtuniku poolt uskumist. Karistuseks on siingi jalle kolm kuud.

Enne sõimasid, pärast nutsid.

Helene Kirusk ja Veera ning Peeter Baranin on ühe maja elanikud, kuid üksteist silmitsevad nemad siiski nõnda, nagu seda teevad vastastikku kass ja koer. Kohtule olla nemad vastastikkuste protsessidega andnud tööd juba varem, saanud koguni kõik karistatud, kuid kulutavad siiski endise hooga edasi kohtuüks, paludes aiava üksteist vangitorni heita.

Tol korral seisavad kaebaluste kohal Veera ja Peeter Baranin, keda kaebaja kohalt üleoleva ironiaga silmitses Helene Kirusk. Kui uskuda preilikese sõnu, on see Baraninite abielupaar püsti põrgulised. Helene Kiruski sõnade järele olevat proua Baranin ühel hommikul kogu koridori prahi ja tolmua tema ukse taha kokku pühkinud. Kui preilike küsinud, mida selline toiming tähendab, saanud proua süda täis ja ta suust tulnud selline sõim, et preilike kõiki neid sõnu ja nimetusi kuuldes pole mõistnud isegi punastada. Kisa kuuldes tormanud koridori ka Peeter Baranin, kes selleaegsele, et marru läinud eluseltistilist vaigistada, kukkunud sõimama isegi, ületades sõnade lopsakusega koguni naise. Tema, Helene Kiruski heidutanud see kõik nii, et ta osanud vaid alul tallekesena vaikida, puhkenud aga siis äkki nutma ja sööstunud oma tuppa.

Kaebalused ja tunnistajad valgustavad aga asja teistsuguselt. Sõim olnud tõesti suur ja kisa rohkem kui rubla eest, kuid selle süüdistuse sõnalahingu algatajaks polevat olnud mitte proua Baranin, vaid Helene Kirusk ise. Peeter Baranin püüdnud iha ja hingega kahe kurja kassina turtsuvaid naisi küll lahutada, aga seda tulemusteta. Naised sõimanud ikka edasi, lubades üksteist pihuks ja põrmuks peksta, ent puhkenud siis äkki peaaegu korraga nutma ja kadunud ka tubadesse.

Kuna sõim vastastikune, ei leia kohtunik olevat põhjust Baranite karistamiseks, vaid mõistab need õigeks, kuigi Helene Kirusk seda kuuldes vihaseks jalaga vastu põrandat põrutab.

Nalja.

Füüsika tunnis.

Õpetaja: (elektri tekkimist seletades): „Kui sa kassi võtad ja teda pimedas vastu karvu silitad, mis karab sulle siis näkku?“

Väike Volli: „Kass“.

Arusaamatus.

Harry: „Kuule, tädi, oled sa siis tõesti ikka jala siia tulnud?“

Tädi: „Jah, Harryke, ikka jala.“

Harry: „Aga papa ütles, et sind vanasarviki ise on siia toonud.“

Hea küll.

Härra (toapoisile): „Juss, kui täna meile võõrad tulevad, kutsun sind Johanneseks.“

Juss: „Aga, kuidas pean teid nimetama?“

Härra (kurjalt): „Lollpea!“

Juss: „Hea küll.“

Jahil.

Metsavaht: „Vaadake ette, ärge koera jänese pähe maha laske.“

Pühapäevakütt: „Oh, ei tee viga, ta on sellega juba harjunud.“

Hindmõistatus Nr. 23.

Alamalolevasse joonisesse on paigutatud kolm eesti vanasõna. Esimene neist koosneb 10-est, teine — 12-est ja kolmas 14-st silbist. Esimene algab silbiga „Peig“ teine — sõnaga „Töö“ ja kolmas silbiga „Ä.“ Kui vanasõnad välja mõeldud, tulevad nad ruutudesse paigutada, nr. 1-st alates ja nr. 36-ga lõpetades.

1	2	3	4	5	6
1	mas	tu	da	mees	kõ
7	m	ku	e	o	jur
13	da	naist	ba	Töö	bi
19	e	Peig	ku	re	ga
25	lai	ri	ra	lus	ki
31	a	jur	ham	hoost	lam
37	31	32	33	34	35

Õieti lahendajaile loositakse 8. oktoobril üks huvitava sisuline „Looduse“ kroonine romaan ja kaks maksta kuulutamise võimalust „Abielulehes“ Rühinnasaajate ja õieti lahendajate nimed avaldatakse „Abielulehes“ Nr. 34.

Hindmõistatus Nr. 21. lahendus.

„Abielulehes“ Nr. 31. ilmunud hindmõistatuse ülesanne tuleb järgmiselt lahendada:

1	2	3	4	5	6
1	Hea	dus	või	dab	võõ
7	väe.	Ni	mi	ei	ri
13	meest	kui	mees	ei	ri
19	ni	me.	Pa	ha	si
25	mi	tu	vi	ga.	Va
31	ve	si	sü	gav	põ
37	31	32	33	34	35

siis saame ruutudesse paigutatult neli vanasõna: 1) Headus võidab võõra väe. 2) Nimi ei riku meest, kui mees ei riku nime. 3) Paha siga, mitu viga. 4) Vaga vesi, sügav põhi.

Õigeid lahendusi saatsid: **Tallinnast:** Antonie Kotlov, H. Steinmann, Marie Peddi, Eugen Raudjal, J. Viher, Laine Peddi, Salme Rido, L. Tibner, Hilda Arobaum, Arno Vaher, A. Rouhert, O. Kupits, Anton Schults ja Ally Kupits; **Tartust:** Irene Sareal, V. Peterson; **Järva-Jaanist:** Hilda Käsper ja Hermiide Tuisk; **Lelle-Puist:** Hiljar Mikhelson ja Paul Hellmann; **Liivalt:** James Kull; **Haapsalust:** J. Feldmann; **Kilingi-Nõmmelt:** Joh. Jaakson; **Pärnust:** Mya Villmann; **Aegviidust:** A. Kokaselt; **Saaremaa-Metskülalt:** Daniel Nuudi; **Kiltist:** K. Selter ja „Luha-Läänemaalt“ E. Laur.

Loosimisel 24. skp. said õieti lahendajaist preemiaid: „Abielulehe“ 3-ks kuuks — Mya Villman, Pärnust — Karja tn. 58 ja G. Sapolsky romaani „Millest ei taheta mõeldagi“ — Hermiide Tuisk — Järva-Jaanist.

Kirjavahetus.

Vastus „Kandidaadile“.
(„Abieluleht“ Nr. 32.)

Ja — kaval peab olema see naine, vägagi peen diplomaat harjutades Teid ajama mõistlikku piibujuttu ning õpetades viisakalt ja armastusväärselt kohtlema ennast ja kõiki naisi. Õrnalt pead silistades Teil, peaks ta peletama Teist mõtteid, et panete abielus end uhkelt ja iseteadvalt maksma.

Olgu see naine siis blond või brunett, valvamast ta ei tohi tüdida, et Teis välja ei lööks see „poissmehelelik vemp“ ja Teie mõnd peent skandaali ei kipuks lavastama.

Aga selle õrna sinisilmalise blondiini hirmutasite vist ise ära oma poissmehelelike vempudega, andes mõista temale, et abielus olles peate välja temast kõiksugused kombed, mis Teile mitte ei meeldi.

Rohkem õrnust! Pole igas naises küllalt püsivust õppida tundma Teis magusat tuma kareda koore all, nagu ka iga naise südamesoojus

pole küllaldane kasvatama ja veel magusamaks muutma seda tuma...
Gratia.

Seismajäänud kirjad.

„Soov õnne leida“ — 2, „Aida“ — 9, „Ally 20“ — 2, „Üleajateenija“ — 7, „Kroonumees“ — 4, „Hiline sinilill“ — 3, „Ruts 25“ — 2, „Kolm sõpra“ — 2, „Ootan õnne“ — 1, „Mees hing sügises“ — 1, „Rits 22“ — 1, „Helju“ — 1, „Karske mees“ — 1, „Sügisene tutvus“ — 1, „Õnnetu mees“ — 1, „Scharlotte“ — 1, „Ainult ühele“ — 1, „Tõsine vastus“ — 1, „Üksindus“ — 1, „Elutormid“ — 1, „Kindel kodu“ — 1, „Sõber häda ajal“ — 1, „Huvitav mõttevahetus“ — 2, „Üs tutvus“ — 1, „pr. A. Niilus“ — 1, Fantaasia“ 1 kiri.

Võib rõõmustada koos kellegiga, kuid siiski ka tema üle kadedust tunda.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
A. Jürisson.

„Abielulehe“ tellimiste, kuulutuste vastuvõtmise ja müügikohad linnades:

Tartus: abitalitus, üldine ajakirj. kontor P. Johannson, Rütli tän. 11, jaama raamatukapp ja kõik ajalehe-müügi kohad. **Narvas:** abitalitus, Narva jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Läte, raamatukauplus, Joala tn. 20. **Rakveres:** abitalitus, E. Läte I ajakirjanduse kiosk, Pikk tän. 1, jaama raamatukapp, hra Videvik, J. Priimanni raamatukauplus, Pikk tn. 24, Leo Rikkeni juures. **Paides:** M. Leesment, Turuplatsil, Kaubatarv. Ühisus „Iva“, Seidelbergi raamatukauplus,

Pärnu tn. 5. **Võrus:** Jaama raamatukapp, F. Siska Paju tn. 6, Songi, Jüri tn. 14. **Tapal:** Jaama raamatukapp, Vold. Steinfeldti ajakirj. büroo, J. Luuk. Pikk tn. 17. **Valgas:** abitalitus, pr. R. Kauke, ajakirjand. tsentraal, Vabaduse tn. 24. L. Raagi kiosk, jaama raamatukapp, M. Järveveere kiosk, Võru tn. 18, A. Luha, Vabaduse tn. kiosk Nr. 1. **Haapsalus:** jaama raamatukapp, Tamverk & pojad, raamatukauplus Karja tn. 5. **Viljandis:** jaama raamatukapp, K. Vagner, Lossi tn. 24, Üldine

ajak. kontor „Edu“, Posti tn. 13-a. A. Rennit, Aja-kirj. büroo, Tartu tn. 16. **Pärnus:** Õpetajate O/Ü. „Liit“, Rütli tn. 40, jaama raamatukapp, Paul Ruiso raamatukauplus, Jäneselja 4. **Türil:** jaama raamatukapp, H. Taratorova-Limberg, Viljandi tn. 8. A. Kurusk, S. Pärnu mnt, 15. **Tõrvas:** J. Kattuse kauplus, H. Treufeldti kauplus, **Kuressaares:** A. Meieri kiosk, Vallimäe 3, **Nõmmel ja Hiilul:** Jaama raamatukapp ja ajalehtede kioskid.

Jalanõusid

moodsaid, hästi vastupidavaid soovitab

R. Baumees

Kopli tän. 18.

Hinnad odavad, kauba eest täielik vastutus.

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikkalik väljavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIE LULEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Hiromant Vonart

ennustab saatust käejoonte ja loodumärkide järele. 25-aastane praktika. Suur Karja tn. 2, kolm treppi üles, kl. 9—7.

Noor, haritud merimees

soovib kirjavahetust kodumaa neidudega. Meeldivuse korral tõsine sõprus. Päevapilt tarvilik. Kirjad võivad olla ka inglise ja saksa keeles. Adr. Artur Kaasik m/s Läänemaa. C/o Hannan & Samuel Lmt. Fowey, England.

Maishing,

kurvameelne ja sõbrata, kus viibid? Juba kaua igatseb sinu järele väike, hea poisu. Teat. slt. „Sügis-iling“.

3 kontrastset preilit hoovisteleks

huvivõlvivate härradega. Kirjad: slt „Grotesk“, „Surprise“, „Humor“.

Üks noormees otsib pruuti

kes teda armastaks. Kirjad slt „Noormees“

Härrad, kes oleks noorele preilile teatrikaaslasteks. Kirjad slt. „Silvia“.

Haritud noormees soovib

tutvuda varanduslits kindlustat preili või prouaga, et üheskoos elu sisse seada. Kirjad slt. „Haritud noormees“.

Teadaanne.

Teatan ümbrusk. elanikkudele, et olen L. Läänsoni villatööstuse Viljandimaal, Hermannini asunduses, (V. Käsukonnas) Imavere vallas, 15. aug. s. a. rentinud. Võtan vastu ketramis- ja kraasimistöid. Olen kauemat aega (20 a.) Tartus, Hackenschmidt-i vabrikus sel alal töötanud. Töö kiire ja korralik, hinnad mõõdukad. Kõige austusega J. Mikk.

NEIUD ja PEIUD !!!

TEIE

KIHLAKAARDID
LAULATUSKAARDID
LAULATUSLEHED
PULMAKUTSED
NIMEKAARDID

Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS
Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

On küll sõpru, kuid puudub hingeline meeshing kes oleks parem kui teised. Soovitav keskealine, kaine ja hääsüdamline härra. Kirjad slt. „Puudub sõber“.

2 haritud neidu soovivad mingisugust teenistust ärisse ehk töösse. Valdame keeli ja ei põlga ühtki tööd. Ka tutvustame meeldi inimesega, kes kaasa aidata ehk nõu anda suudaks. Kirjad slt. Edith ja Ester.

Haritud preili soovib tutvuda

härrega, kes soovitaks mingisuguse koha, kas vabrikusse, tööstusse kontoris jne. Tunnen ka masinakirja ja raamatupid. Kirj. Slit. „Valvula“

Härrad,

kes on nõus kaht kena välimusega noort neidu ajutiselt rahaliselt avitamata? Tasuks sõprus. „Üsk 1571.“ „Lootus 2580“

Kuulus astrolog-hiromant

Ruth!

Rütli t. 32—11. Vastuv. kl. 10—5. Otsustan saatuse käejoonte, planeetide, päevapildi ja käekirja järgi. Tunnid. Annan nõu ja abi.

Haritud preili palub nii väga

mingisugust tööd. Kirjad slt. „Vajan leiba.“

Elus üksikuks jäänud poiss soovib

tutvuda

samasuguse preiliga. Kirj. slt. „Üksiklane.“

Preili, kes vaene on ja rikkusest unistab, soovib

tutvuda

hea ja targa inimesega, kes oskaks juhatada kätte tee rikkusele. Kirjad slt. „Vaene preili“.

Huvitavad härrad kas kirjutaksite noorele, haritud preilile? slt. „Pleasure.“

Igasuguseid kirjatöid

kirjutatakse masinal asjatundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid.

Kirjatööde büroo,
S. Karja 2—6.

Igaveste tänulikuks

jään sellele kes soovitab ehk võimaldab haritud neiu mingi teenistuse. Kirj. slt. „Doris“

Olen eluvaeslaps, jätud ilma kõigest hüvedest. Sooviksin

tutvuda

samasuguse luulelühendilise härraga. Kirjad slt. „Elu vaeslaps“.

Q. P!

Kahju, et kesknädalal kohtamine ei õnnestunud. Ootan pühapäeval samal kohal ja ajal. „Ruts“

Kes soovitaks vaesele neiu

koha

viisakasse perekonda? Olen südamest tänulik. Kirjad slt. „ALLY 20“.

Endine ETK äriteenija, 30 a. härra, kes vilunud omas ametis, soovib

kohta

ärisse müüjaks. Kirjad palun saata slt. „Vilunud äriteenija“.

Vaene, kuid sümpaatne noormees soovib

tutvuda

varanduslits kindlustatud preilidega ehk leskedega. Vanadus ei ole tähtis. Kirjad: Puka postkontor. Fred. Makharjev. Järeleüskimisega.

Sissesõitnud karske härra,

kes vilunud kontori- ja kantseleitöös, soovib vastavat kohta. Tunnistused endistelt kohtadelt olemas. Kirjad slt. „Üstav tööjõud“.

Lilly!

Ootan Sind pühapäeval endisel kohal, kl. 7 õhtul.

Fred.

Kes oleks

hingeliselt üksikule daamile sõbraks ja nõuandjaks? Vastan ainult tõsis-tele kirjadele, mis pildiga varustatud. Kirjad slt. „Hingeliselt üksi“.

Leegitsev süda!

Kus sa küll viibid? Sinu järele põleb üksiklane, kes eemale tõugatud elust. Kirjad slt. „Leegitsev süda“.

Kas leidub

keskmise kasvuga neidude või daamide hulgas head seitsilist, kes võiks tantsu kaaslasteks olla ja kelle seitsis pole igav aega mööda saata. Van. 20—30 a. Vastused palun võimalikult ühes päevapildiga Tartu, Rütli tän. 11. „Üksi on igav“.

Olen noor ja mitte inetu, soovin

tutvust

mehega, keda huvitab perekonnaelu ja kes abieluks lähemal ajal. Vanus pole tähtis. Kirjad Pärnu Jänesselja 4 Ruiso rmtkpl. „Mary“ all.